

ג'וליה קווין

"אם מעולם לא קראת דומן, התחילי כאן."

The Washington Post

NETFLIX

בהשקעת \$100 זה שווה

הסדרה המקורית של NETFLIX

ברידג'רטון

רן המכר של ה-The New York Times

ברידג'רטון

הוויקונט שאהב אותי

ג'זליה קווין

הוויקונט שאהב אותי

— ■ ■ ■ —
ספר שני בסדרה

מאנגלית: דינה עזריאל

לרכישת הספר המלא לחצי כאן

ג'וליה קווין
הוויקונט שאהב אותי

Julia Quinn
THE VISCOUNT WHO LOVED ME

עורכות ראשיות: ורד רווה-שמואל וגלי אבני
עורכת: ורד רווה-שמואל
עריכה לשונית: שפרה רווה
עיצוב עטיפה: חן יאקה שומרון | 'לימונדה' סטודיו למיתוג

© הזכויות לציטוטים שמורות לבעלי הזכויות

THE VISCOUNT WHO LOVED ME: The 2nd Epilogue by Julia Quinn.

Copyright © 2006 by Julie Cotler Pottinger.

Published by arrangement with Avon Books, an imprint of HarperCollins Publishers.

אין לשכפל, להעתיק, לצלם, להקליט, לתרגם, לאחסן במאגר מידע, לשדר או לקלוט בכל דרך או בכל אמצעי אלקטרוני, אופטי, מכני או אחר – כל חלק שהוא מהחומר שבספר זה. שימוש מסחרי מכל סוג בחומר הכלול בספר זה אסור בהחלט אלא ברשות מפורשת בכתב מהמו"ל.

© 2021 כל הזכויות בשפה העברית

שמורות לא(ה)בות הוצאת ספרים בע"מ

נדפס בישראל 2021

סידור, עימוד, הפקה וקדם-דפוס במפעלי כנרת, זמורה, דביר – מוציאים לאור בע"מ

רח' אגוז 6, פארק תעשיות חמן, חבל מודיעין 7319900

Kinneret, Zmora, Dvir — Publishing House Ltd.

6 Egoz St., Hevel Modi'in Industrial Park 7319900, Israel

Printed in Israel 2021

מסת"ב 978-965-7029-657 ISBN

www.kinbooks.co.il

www.ahavot.com

קוראת יקרה,

בואי נודה בזה – אנחנו קוראות רומנים רומנטיים כדי להתאהב. ליתר דיוק, כדי להתאהב בגיבור. זה לא שלא אכפת לנו מהגיבורה – למעשה, הספר הוא החמצה מבחינתי, אם היא לא מישהי שארצה שתהיה חברתי הטובה ביותר.

אבל הגיבורים הם משהו אחר. אני מוכנה שתצטטו אותי כשאני אומרת שאני אוהבת את בעלי לחלוטין וללא עוררין (למרות הפעם ההיא, שבה "תיקן" לי את המחשב), אבל במחילה, תנו לי את גאווה ודעה קדומה, ואני אתאהב במר דארסי כל פעם מחדש.

וזאת הסיבה שבגללה, כאשר התיישבתי לכתוב את הוויקונט שאהב אותי, הייתי מסוחררת מהתרגשות. עמדתי לבלות את ששת החודשים הבאים בחברתו של אנתוני ברידג'רטון, דמות שכבר הכרתי ואהבתי מהדוכס ואני. הוא מקסים, מבריק ורגיל לקבל את מה שהוא רוצה; במילים אחרות – הוא קורץ בדיוק מהחומר שממנו עשויים גיבורים רומנטיים.

אלא שאיני אוהבת דמויות מושלמות. דמויות מושלמות מנהלות חיים מושלמים ומשעממים, ולדעתי, אינן מסוגלות לייצר רומנים רומנטיים גדולים. על כן קבלתי החלטה: אנתוני יהיה אמנם מקסים ומבריק, אבל הוא לא יהיה מושלם, והפעם הוא בהחלט לא עומד לקבל את כל מה שהוא רוצה.

אני מקווה שתיהנו מהוויקונט שאהב אותי. אה, ואל תשכחו להתאהב...
ברכות חמות,

ג'וליה קווין

Julia Q

פרולוג

אנתוני ברידג'רטון תמיד ידע שימות צעיר. כלומר לא בעודו ילד. לאנתוני הצעיר מעולם לא הייתה סיבה להרהר על היותו בן-תמותה. שנותיו המוקדמות היו שנות ילדות מושלמות, החל מיום לידתו ממש. זה נכון שאנתוני היה יורשה של משפחת אצולה ותיקה ומבוססת, אבל שלא כמו רוב הזוגות האחרים מבני האצולה, הלורד והליידי ברידג'רטון היו מאוהבים מאוד ולא התייחסו אל הולדת בנם כאל בואו של יורש לעולם, אלא של ילד. אשר על כן לא היו מסיבות ולא נשפים ולא חגיגות מלבד זו שבליבם של אם ושל אב בשעה שהם בוהים בפליאה בבנם החדש. הברידג'רטונים היו הורים צעירים – לאדמונד מלאו זה עתה עשרים ולוויולט שמונה עשרה – אבל הם היו נבונים וחזקים, והם אהבו את בנם בעוצמה ובמסירות, שהיו נדירות בחוגים החברתיים שלהם. ויולט התעקשה להיניק את הילד בעצמה, למרבה הזעזוע של אימה, ואילו אדמונד מעולם לא אימץ את העמדה הרווחת, שעל פיה אבות אינם אמורים לראות את ילדיהם או לשמוע אותם. הוא לקח את הפעוט לטיולים ארוכים בשדות קנט, דיבר אליו דברי פילוסופיה ושירה, הרבה לפני שהיה ביכולתו להבין את דבריו, וסיפר לו כל לילה סיפור לפני השינה. בשל העובדה, שהוויקונט והוויקונטית היו כל כך צעירים וכל כך

מאוהבים, איש לא היה מופתע מכך ששנתיים בלבד לאחר הולדתו של אנתוני הצטרף אליו אח צעיר, שהוטבל בשם בנדיקט. אדמונד שינה מייד את סדר היום שלו כך שיוכל לקחת שני בנים לסוויט, ובילה שבוע ספון באורווה, שם עבד עם הרצען שלו כדי להכין מנשא מיוחד, שיוכל לשאת את אנתוני על גבו בזמן שהתינוק בנדיקט נישא בזרועותיו.

הם חצו שדות ופלגים, והוא סיפר להם על אודות דברים מופלאים, על פרחים מושלמים ועל שמי תכלת צלולים, על אבירים בשריון בוהק ועל עלמות במצוקה. ויולט נהגה לצחוק, כאשר חזרו צרובי חמה וסתורי רוח ואדמונד היה אומר, "רואים? הנה העלמה במצוקה שלנו. מובן שאנחנו חייבים להציל אותה." ואנתוני היה משליך עצמו לזרועות אימו ומצחקק, בזמן שנשבע שיגן עליה מן הדרךון נושף הלהבות שראו בכפר – שלושה קילומטרים בלבד במורד הכביש.

"שלושה קילומטרים בלבד במורד הכביש?" הייתה ויולט מתנשמת ומקפידה שקולה יהיה רווי אימה. "אלוהים אדירים, מה הייתי עושה בלי שלושה גברים חזקים שיגנו עליי?"
 "בנדיקט תינוק," היה אנתוני עונה.

"אבל הוא יגדל," היא אמרה תמיד ופרעה את שיערו, "ממש כפי שאתה גדלת וכפי שעוד תגדל."

אדמונד תמיד התייחס לילדיו במידה שווה של חיבה ושל מסירות, אבל מאוחר בלילה, כאשר אנתוני היה מאמץ אל ליבו את שעון הכיס של בני ברידג'רטון (שקיבל ביום הולדתו השמיני מאביו, שקיבל אותו ביום הולדתו השמיני מאביו שלו), הוא רצה לחשוב שיחסיו עם אביו היו מיוחדים ולו במעט. לא מפני שאדמונד אהב אותו יותר; בשלב זה היו כבר ארבעה אחים לבית ברידג'רטון (קולין ודפני הגיעו בזה אחר זה), ואנתוני ידע היטב שכל הילדים היו אהובים מאוד.

לא, אנתוני רצה לחשוב שיחסיו עם אביו היו מיוחדים, פשוט מכיוון שהכיר אותו למשך הזמן הארוך ביותר. אחרי הכול, לא משנה כמה זמן בנדיקט הכיר את אביו, לאנתוני תמיד יהיו שנתיים יתרון על פניו. ושש על פני קולין. ובאשר לדפני, ובכן, מלבד העובדה שהיא

הייתה ילדה (למרבה הזוועה!), היא הכירה את אביה שמונה שנים תמימות פחות ממנו; הוא אהב להזכיר זאת לעצמו, תמיד יאהב.

אדמונד ברידג'רטון היה, בפשטות, מרכז עולמו של אנתוני. הוא היה גבוה, כתפיו היו רחבות, והוא יכול היה לרכוב על סוס כאילו נולד על אוכף. הוא תמיד ידע את התשובות לשאלות בחשבון (אפילו כשהמורה לא ידע אותן), הוא לא ראה שום סיבה מדוע לא יהיה לבניו בית עץ (ואז הלך ובנה אותו במו ידיו), וצחוקו היה מהסוג שהיה מסוגל לחמם את גופך מבפנים החוצה.

אדמונד לימד את אנתוני איך לרכוב. הוא לימד את אנתוני איך לירות. הוא לימד אותו לשחות. הוא לקח אותו בעצמו לאיטון במקום לשלוח אותו במרכבה עם משרתים, כפי שהגיעו לשם רוב חבריו לעתיד של אנתוני, וכאשר ראה את אנתוני סוקר בעצבנות את בית הספר, שיהפוך להיות ביתו החדש, ערך שיחה מלב אל לב עם בנו בכורו והבטיח לו שהכול יהיה בסדר.

והכול אכן היה. אנתוני ידע שכך יהיה. אחרי הכול, אביו מעולם לא שיקר.

אנתוני אהב את אימו. לעזאזל, הוא כנראה היה מסוגל לכרות את זרועו שלו, אילו חשב שזה נחוץ, כדי לשמור עליה בריאה ושלמה. אבל בזמן שגדל, כל מה שעשה, כל הישג, כל מטרה, כל תקווה וחלום – את הכול עשה למען אביו.

ואז יום אחד הכול השתנה. מצחיק, חשב מאוחר יותר, איך יכולים חייו של אדם להשתנות בין רגע, איך רגע אחד הדברים מתנהלים באופן מסוים ובמשנהו הם פשוט... לא.

זה קרה כאשר מלאו לאנתוני שמונה עשרה, בזמן שבילה את חופשת הקיץ בביתו והתכוון לשנה הראשונה שלו במכללה. הוא היה עתיד ללמוד באול סולס קולג' שבאוקספורד, כמו אביו לפניו, וחיו היו זוהרים ובהירים כפי שמגיע לכל בן שמונה עשרה שיהיו. הוא גילה את המין הנשי, ואולי נפלא אף יותר – המין הנשי גילה אותו. הוריו עדיין התרבו בחדווה והוסיפו את אלואיז, את פרנצ'סקה ואת גרגורי למשפחה, ואנתוני עשה כמיטב יכולתו לא לגלגל עיניים כאשר

חלף במסדרון על פני אימו ההרה בפעם השמינית! זה היה מעט מוגזם, לדעתו של אנתוני, להוליד ילדים בגילם, אבל הוא שמר את דעותיו לעצמו.

מי יכול לפקפק בתבונתו של אדמונד? אולי גם הוא ירצה עוד ילדים בגיל המתקדם של שלושים ושמונה שנה?!

הייתה זו שעת אחר צהריים מאוחרת, כשאנתוני גילה מה קרה. הוא חזר חבול מרכיבה ארוכה עם בנדיקט, וברגע שנכנס דרך הדלת הקדמית של אובריי-הול, האחוזה של בני משפחת ברידג'רטון לדורותיהם, ראה את אחותו בת העשר יושבת על הרצפה. בנדיקט היה עדיין באורווה, לאחר שהפסיד באיזו התערבות מטופשת עם אנתוני, שתנאיה הכתיבו כי עליו להישאר ולהבריז את שני הסוסים.

אנתוני נעצר במקומו כשראה את דפני. זה היה מוזר למדי שאחותו יושבה באמצע מבואת הכניסה. זה היה אפילו מוזר עוד יותר שהיא בכתה. דפני אף פעם לא בכתה.

"דאף", אמר בהיסוס – הוא היה צעיר מכדי לדעת איך להתמודד עם בכי נשי ותהה אם אי פעם ילמד, "מה –"

אבל לפני שהספיק לסיים את שאלתו, דפני הרימה את ראשה, ושברון הלב המטלטל שבעיניה הגדולות, החומות, פילח אותו כמו סכין. הוא נרתע לאחור, בידיעה שמהו לא בסדר, מאוד לא בסדר.

"הוא מת", לחשה דפני. "אבא'לה מת."

לרגע היה אנתוני בטוח שלא שמע היטב. לא יכול להיות שאביו מת. אנשים אחרים מתו צעירים – הדוד הוגו למשל, אבל הדוד הוגו היה קטן ושברירי. ובכן, לפחות קטן ושברירי יותר מאדמונד.

"את טועה", אמר לדפני. "את בטח טועה."

היא הנידה את ראשה. "אלואיז אמרה לי. הוא היה... זה היה..."
אנתוני ידע שהוא לא צריך לטלטל את אחותו בזמן שהיא בוכה, אבל לא הצליח להתאפק. "זה היה מה, דפני?"

"דבורה", לחשה. "עקצה אותו דבורה."

לרגע לא הצליח אנתוני לעשות דבר מלבד לבהות בה. לבסוף,

בקול צרוד עד שבקושי זיהה אותו, אמר. "אדם לא מת מעקיצת דבורה, דפני."

היא לא אמרה דבר; היא פשוט ישבה שם על הרצפה, משתנקת בלי הרף בזמן שניסתה לרסן את בכייה.

"הוא כבר נעקץ בעבר," הוסיף אנתוני, מגביר את קולו. "אני הייתי לצידו. שנינו נעקצנו. עברנו ליד כוורת. אני נעקצתי בכתף." ידו התרוממה בתנועה בלתי רצונית כדי לגעת בנקודה שבה נעקץ לפני שנים רבות כל כך. ובלחש הוסיף, "והוא בזרועו." דפני רק בהתה בו במבט משונה.

"הוא היה בסדר גמור," התעקש אנתוני. הוא יכול היה לשמוע את הבהלה בקולו וידע שהוא מפחיד את אחותו, אבל לא הצליח לשלוט בה. "אדם לא יכול למות מעקיצת דבורה!"

דפני נדה בראשה, עיניה הכהות נראו לפתע בנות מאה שנים. "זאת הייתה דבורה," אמרה בקול חלול. "אלואיז ראתה אותה. רגע אחד הוא עמד שם ורגע אחר כך... הוא..."

אנתוני הרגיש משהו מוזר מאוד גואה בתוכו, כאילו שריריו עומדים לקפוץ מבעד לעורו. "רגע אחר כך הוא מה, דפני?"

"הוא כבר לא היה." נראה שהאמירה הממה אותה, בדיוק כפי שהממה אותו.

אנתוני השאיר את דפני יושבת במבואה ועלה במדרגות, שלוש בכל צעד, אל חדר השינה של הוריו. לא ייתכן שאביו מת. אדם לא יכול למות מעקיצת דבורה. זה היה בלתי אפשרי. מטורף לחלוטין. אדמונד ברידג'רטון היה צעיר, הוא היה חזק. הוא היה גבוה, כתפיו היו רחבות, שריריו היו חזקים, ובשם אלוהים, שום דבורה חסרת משמעות לא הייתה מסוגלת לחסל אותו.

אבל כאשר אנתוני הגיע למבואה העליונה, הוא יכול היה לראות לפי הדממה המוחלטת והגמורה של כתריסר המשרתים שרחשו שם שהמצב חמור.

ופניהם מלאות הרחמים... למשך שארית חייו ירדפו אותו הפנים מלאות הרחמים הללו.

הוא חשב שייאלץ לפלס את דרכו אל תוך חדרם של הוריו, אבל המשרתים פינו את הדרך כאילו היו ים סוף שנבקע לשניים, וכאשר אנתוני פתח לרווחה את הדלת, הוא ידע.

אימו ישבה על קצה המיטה; היא לא בכתה, היא לא השמיעה אפילו הגה, רק אחזה בידו של אביו והתנדנדה לאט קדימה ואחורה. אביו היה דומם. דומם כמו...

אנתוני אפילו לא רצה לחשוב כמו מה. "אמא'לה?" הוא השתנק. הוא לא קרא לה כך מזה שנים; היא הייתה "אמא" מאז שעזב את הבית לאיטון.

היא הסתובבה, לאט, כאילו שמעה את קולו מבעד למנהרה ארוכה, ארוכה.

"מה קרה?" שאל בלחישתה.

היא נענעה בראשה, עיניה מלאות ייאוש ומרוחקות. "אני לא יודעת," אמרה. שפתיה נותרו פשוטות מעט, כאילו התכוונה לומר עוד ואז שכחה לעשות זאת.

אנתוני צעד צעד אחד קדימה, תנועותיו מגושמות וחדות. "הוא איננו," לחשה ויולט לבסוף. "הוא איננו ואני... הו, אלוהים, אני..." היא הניחה יד על בטנה, שהייתה עגולה ומלאה בעובר שבתוכה. "אמרתי לו- הו, אנתוני, אמרתי לו-"
היא נראתה כעומדת להתרסק מבפנים. אנתוני בלע את הדמעות, שצרכו את עיניו ועקצצו בגרונו, ונע לעברה. "הכול בסדר, אמא'לה," אמר.

אבל הוא ידע שזה לא נכון.

"אמרתי לו שזה חייב להיות האחרון שלנו," השתנקה, מתייפחת אל תוך כתפו. "אמרתי לו שלא אוכל לעמוד בהריון נוסף ונצטרך להיות זהירים ו... הו, אלוהים, אנתוני, מה לא הייתי עושה כדי שיהיה כאן ואוכל לתת לו ילד נוסף. אני לא מבינה. אני פשוט לא מבינה."
אנתוני חיבק אותה בזמן שבכתה. הוא לא אמר דבר; נראה לו חסר שחר לנסות למצוא מילים שיוכלו לתאר את מה שהרגיש. גם הוא לא הבין.

הרופאים הגיעו מאוחר יותר באותו ערב והכריזו כי הם מבולבלים. הם שמעו בעבר על דברים דומים שקרו, אבל מעולם לא לאדם כה צעיר וחזק. הוא היה כל כך מלא חיים, כל כך חסון; איש לא יכול היה לדעת. נכון שאחיו הצעיר של הוויקונט, הוגו, מת באופן פתאומי למדי שנה קודם, אבל דברים כאלו לא בהכרח עוברים בתורשה. ומלבד זאת אף כי הוגו מת לבדו באוויר הפתוח, איש לא הבחין בעקיצת דבורה על עורו.

מצד שני, איש לא בדק.

איש לא יכול היה לדעת, חזרו הרופאים ואמרו שוב ושוב, עד שאנתוני רצה לחנוק אותם אחד אחד. לבסוף הצליח להוציא אותם מהבית ולהכניס את אימו למיטה. הם היו צריכים להעביר אותה אל חדר האורחים; המחשבה על שינה במיטה שחלקה במשך שנים כה רבות עם אדמונד הרגיזה אותה. אנתוני הצליח לשלח גם את ששת אחיו למיטות, באומרו שידבר עם כולם בבוקר, שהכול יהיה בסדר, ושהוא ידאג להם כפי שאביהם היה רוצה.

אחר כך ניגש אל החדר שבו הייתה מונחת עדיין גופתו של אביו והביט בו. הוא הביט בו והביט בו, בהה בו כמשך שעות כמעט בלי למצמץ.

וכאשר יצא את החדר, יצא מצויד בהסתכלות חדשה על חייו שלו ובמודעות חדשה על אודות היותו בן־תמותה.

אדמונד ברידג'רטון מת בגיל שלושים ושמונה. ואנתוני פשוט לא יכול היה לדמיין שיתעלה על אביו בשום דרך שהיא, אפילו לא בשנות חיים.

פרק 1

נושא ההוללים כבר נדון בעבר, כמובן, בטור זה, והמחברת הגיעה למסקנה, שישנם הוללים קטנים וישנם הוללים גדולים.

אנתוני ברידג'רטון הוא הולל גדול. ההולל הקטן הוא צעיר וילדותי. הוא מתהדר במעלליו, מתנהג באופן אידייתי ביותר ומהווה סכנה לנשים רק בעיני עצמו.

ההולל הגדול יודע שהוא מסוכן לנשים. הוא לא מתהדר במעלליו כיוון שאין לו צורך בכך. הוא יודע שיתלחשו על אודותיהם, הן גברים והן נשים, ולמעשה, הוא היה מעדיף שלא יתלחשו על אודותיו כלל. הוא יודע מי הוא ומה עשה; דיבורים נוספים, מבחינתו, מיותרים.

הוא לא מתנהג כמו אידיוט מהסיבה הפשוטה שהוא לא אידיוט (לא יותר ממה שעלינו לצפות מכל בני המין הגברי). אין לו יותר מדי סבלנות לשיגינות החברה, ואם להודות על האמת על פי רוב מחברת שורות אלו לא יכולה להאשים אותו.

ואם זה לא מתאר את הוויקונט ברידג'רטון – שהוא לבטח הראוי ביותר לתואר הרוק המבוקש של העונה – מחברת שורות אלו מתחייבת לזנוח לאלתר את הקולמוס ולפרוש

מעיסוקה. השאלה היחידה היא: האם העונה של 1814 תהיה העונה, שבה ייכנע לבסוף לאושר העילאי של ברית הנישואין?
מחברת שורות אלו סבורה...
שלא.

חדשות החברה הגבוהה של ליידי וויסלדאון, 20 באפריל, 1814

בבקשה אל תגידו לי, "אמרה קייט שפילד לחלל החדר, "שהיא שוב כותבת על הוויקונט ברידג'רטון."
אדווין, אחותה למחצה, הצעירה ממנה בארבע שנים כמעט, הרימה מבטה מאחורי הגיליון הבודד של העיתון. "איך ידעת?"
"את מצחקת כמו מטורפת."
אדווין צחקקה והרעידה את ספת אריג הדמשק הכחולה, שעליה ישבו שניהן.
"רואה?" אמרה קייט ותקעה מרפק בזרועה. "את תמיד מצחקת כשהיא כותבת על פרח הראוי לכל גינוי." אבל קייט חייכה. לא היה דבר שאהבה יותר מאשר להתגרות באחותה. ברוח טובה, כמובן.
מרי שפילד, אימה של אדווין ואימה החורגת של קייט מזה קרוב לשמונה עשרה שנה, הרימה מבט מרקמתה ודחפה את משקפיה במעלה אפה. "על מה אתן שתיכן צוחקות?"
"קייט מתרגזת כיוון שלייד וויסלדאון שוב כותבת על הוויקונט ההולל ההוא," הסבירה אדווין.
"אני לא מתרגזת," אמרה קייט, על אף שאיש לא הקשיב לה.
"ברידג'רטון?" שאלה מרי בפיזור דעת.
אדווין הנהנה. "אכן."
"היא תמיד כותבת עליו."
"אני חושבת שהיא אוהבת לכתוב על הוללים," ציינה אדווין.
"מובן שהיא אוהבת לכתוב על הוללים," ענתה קייט. "אילו כתבה על אנשים משעממים, איש לא היה קונה את העיתון שלה."

"זה לא נכון", ענתה אדווין. "רק בשבוע שעבר היא כתבה עלינו, ואלוהים יודע שאנחנו לא האנשים הכי מעניינים בלונדון."
קייט חייכה על תמימותה של אחותה. ייתכן שקייט ומרי אינן האנשים המעניינים ביותר בלונדון, אבל לאדווין, ששיערה בצבע צהוב חמאה ועיניה כחולות בהירות באופן עוצר נשימה, כבר הוענק התואר 'האחת והיחידה' לשנת 1814. אל קייט, לעומת זאת, ששיערה ועיניה היו בצבע חום רגיל, התייחסו בדרך כלל כאל "אחותה הבכירה של האחת והיחידה".

היא סברה שיש כינויים גרועים יותר. לפחות איש עדיין לא התחיל לכנות אותה "אחותה הרווקה של האחת והיחידה" – מה שהיה הרבה יותר קרוב לאמת ממה שבני משפחת שפילד היו מוכנים להודות. בגיל עשרים (כמעט עשרים ואחת, אם נתעקש להיות כנים להחריד בעניין זה), קייט הייתה מעט מבוגרת מכדי להנות מעונת הנשפים הראשונה שלה בלונדון.

אבל, למעשה, לא עמדה בפניה שום ברירה – בני משפחת שפילד לא היו אמידים עוד כשאביה של קייט היה בחיים, ומאז שנפטר, חמש שנים קודם לכן, נאלצו לחיות בחסכנות רבה עוד יותר. זה לא אומר שהיו מרוששים, אבל היה עליהם לשים לב לכל פרוטה ולחשב כל הוצאה.

בשל הקשיים הכספיים שלהם יכלו השפילדים להרשות לעצמם נסיעה אחת בלבד ללונדון. סכום הכסף, שהוציאו כדי לשכור בית ומרכבה ומשרתים בכמות המזערית הנחוצה לעונה, היה רב יותר ממה שיכלו להרשות לעצמם להוציא פעמיים. כך קרה שהיה עליהם לחסוך במשך חמש שנים תמימות כדי שיהיו מסוגלים להרשות לעצמם את הנסיעה הזאת ללונדון. ואם הנערות לא יצליחו בשוק הנישואין... ובכן, איש לא ישליך אותם לכלא בעלי החוב, אבל יהיה עליהם להסתפק בציפייה לחיים שקטים של דלות מהוגנת בקוטג' זעיר אך מקסים בסומרסט.

וכך נאלצו שתי הנערות לערוך את כניסתן לחברה באותה שנה. הוחלט שהזמן ההגייוני ביותר לכך יהיה כאשר ימלאו לאדווין שבע

עשרה וקייט תהיה כמעט בת עשרים ואחת. מרי הייתה רוצה לחכות עד שאדוויונה תהיה בת שמונה עשרה ומעט יותר בוגרת, אבל אז קייט תהיה כמעט בת עשרים ושתיים, ואלוהים אדירים, מי יתחתן איתה אז?

קייט חייכה ביובש. לא היה לה שום עניין בעונת הנשפים. היא ידעה מלכתחילה שהיא לא הטיפוס שימשוך את תשומת ליבה של החברה הגבוהה. היא לא יפה באופן שדי בו כדי לכפר על העדר נדונייה, והיא מעולם לא למדה להתחנחן, לפזר חיוכים אויליים, לפסוע בגנדרנות ולעשות את כל אותם דברים, שנראה כי נערו אחרות יודעות לעשות מרגע לידתן. אפילו אדוויונה, שלא הייתה לה ולו עצם נכלולית אחת בגופה, ידעה איכשהו איך לעמוד וללכת ולהיאנח באופן שגרם לגברים לפרוץ בתגרה רק כדי לזכות לכבוד שבלעזור לה לחצות את הכביש.

קייט, לעומת זאת, תמיד עמדה בכתפיים ישרות וזקופות, לא הייתה מסוגלת לשבת במנוחה גם אילו חייה היו תלויים בכך, והלכה כאילו היא בעיצומה של תחרות; ומדוע לא, בעצם? תהתה תמיד. אם אדם הולך למקום כלשהו, מדוע שלא ינסה להגיע לשם במהירות? ובאשר לעונת הנשפים הנוכחית שלה בלונדון, היא אפילו לא חיבבה את העיר במיוחד. כן, היא בילתה בנעימים בסך הכול ופגשה די הרבה אנשים נחמדים, אבל עונת נשפים לונדונית נראתה כמו בזבוז כסף משווע לנערה, שהייתה שמחה בהחלט להישאר בכפר ולמצוא שם גבר הגון להינשא לו.

אבל מרי לא הייתה מוכנה לשמוע על כך. "כאשר אני נישאתי לאביך," אמרה, "נשבעתי לאהוב אותך ולגדל אותך באותה מידה של אהבה ושל דאגה כאילו היית בתי שלי."

קייט הצליחה להשחיל "אבל-" בודד אחד, לפני שמרי המשיכה עם, "יש לי אחריות כלפי אימך המסכנה, מי ייתן ותנוח בשלום על משכבה, וחלק מהאחריות הזאת היא לראות אותך נישאת באושר ובבטחה."

"אני יכולה להיות בטוחה ומאושרת בכפר," ענתה קייט.

מרי ענתה, "בלונדון יש מבחר גדול יותר של גברים." אחרי הדברים הללו אדווין התערבה והכריזה, כי תהיה לגמרי אומללה בלעדיה, ומאחר שקייט מעולם לא יכלה לסבול לראות את אחותה אומללה, גורלה נחתם.

וכך מצאה את עצמה יושבת בחדר הסבה דהוי מעט, בבית שכור, ברובע כמעט אופנתי של לונדון ו...

מביטה סביבה במבט קונדסי.

... והיא עמדה לחטוף את העיתון מידה של אחותה.

"קייט!" צווחה אדווין, עיניה נעוצות בזעם במשולש הזעיר של נייר עיתון מודפס שנותר בין הבהן לאצבע המורה של כף ידה הימנית. "עדיין לא סיימתי!"

"את קוראת אותו כבר מיליון שנה," אמרה קייט בחיוך חצוף. "נוסף לכך אני רוצה לראות מה יש לה לומר היום על הוויקונט ברידג'רטון."

בעיניה של אדווין, שבדרך כלל נהגו להשוות אותן לאגמים סקוטיים רוגעים, נדלק ניצוץ של רשעות. "את מעוניינת להחריד בוויקונט, קייט. יש משהו שאת רוצה לספר לנו?"

"אל תהיי טיפשה. אני אפילו לא מכירה את האיש. וגם אילו הייתי מכירה אותו, הייתי כנראה בורחת לכיוון ההפוך. הוא בדיוק מסוג הגברים שעל שתינו להימנע מקרבנם בכל מחיר. נראה שהוא מסוגל לפתות אפילו קרחון." "קייט!" קראה מרי.

קייט חייכה. היא שכחה שאימה החורגת מאזינה. "ובכן, זה נכון," הוסיפה. "שמעתי שהיו לו יותר פילגשים ממספר ימי ההולדת שחגגתי."

מרי הביטה בה למשך מספר שניות, מנסה להחליט אם היא רוצה להגיב או לא, ואז, לבסוף, אמרה, "לא שזה נושא ראוי לאוזניים צעירות, אבל זה נכון לגבי גברים רבים."

"הו." קייט הסמיקה. זה בהחלט לא נעים כשסותרים את טענתך בנחישות בשעה שאת מנסה להציג טיעון מרשים. "ובכן, אם כך, לו

היו כפליים. בכל אופן, הוא הרבה יותר מושחת מרוב הגברים ולא מסוג הגברים שאדוויונה יכולה לתת להם רשות לחזור אחריה. "גם את משתתפת בעונת הנשפים," הזכירה לה מרי.

קייט נעצה במרי את המבט הסרקסטי מכל המבטים. הכול ידעו, שאם הוויקונט יבחר לחזור אחר בת שפילד, זאת לא תהיה קייט. "אני לא חושבת שתמצאי שם משהו שישנה את דעתך," אמרה אדוויונה במשיכת כתפיים בזמן שרכנה לעבר קייט כדי להיטיב לראות את העיתון. "למעשה, היא לא אומרת עליו הרבה. זה, בעצם, מאמר שעוסק בהוללים בכלל."

עיניה של קייט רפרפו על פני השורות המודפסות. "הממפ," אמרה, זה היה ביטוי הבז החביב עליה. "אני מתערבת איתך שהיא צודקת. הוא, כנראה, לא יעלה דבר בחכתו השנה." "את תמיד חושבת שליירי וויסלדאון צודקת," מלמלה מרי בחיוך.

"היא בדרך כלל צודקת," ענתה קייט. "את מוכרחה להודות, שיש לה חושים בריאים יחסית לכתבת רכילות. היא ללא ספק צדקה בהערכתה לגבי כל האנשים שפגשתי עד כה בלונדון." "את צריכה לשפוט בעצמך, קייט," אמרה מרי בקלילות. "זה לא לכבודך לקבוע את דעותייך על פי טור רכילות." קייט ידעה שאימה החורגת צודקת, אבל לא רצתה להודות בכך, ולכן רק פלטה עוד "הממפ" וחזרה לעיין בעיתון שבידיה.

וויסלדאון הייתה, ללא ספק, חומר הקריאה המעניין ביותר בלונדון. קייט לא הייתה לגמרי בטוחה מתי התחיל לצאת טור הרכילות – מתישהו בשנה שעברה, כך שמעה – אבל דבר אחד בטוח: הליירי וויסלדאון, מי שלא תהיה (ואיש לא באמת ידע מי היא), היא בעלת קשרים ומהלכים בחברה הגבוהה. היא חייבת להיות כזו. אף אורחת לא קרואה לא הייתה יכולה לחשוף את כל הרכילות שהדפיסה בטוריה בכל יום שני, רביעי ושישי.

לליירי וויסלדאון תמיד היו כל פיסות הרכילות הטריות, ושלא כמו כותבים אחרים היא לא היססה להשתמש בשמות האנשים

במלואם. כשהחליטה בשבוע שעבר, למשל, שקייט לא נראית טוב בצהוב, כתבה, חד וחלק: "הצבע הצהוב גורם לעלמה קתרין שפילד פֶהֶת השיער להיראות כמו נרקיס חרוך."

קייט לא נעלבה. היא שמעה בכמה הזדמנויות שאדם, אשר לידי וויסלדאון לא העליבה אותו, כאילו לא הכירו בקיומו. אפילו אדווין, שהייתה הצלחה חברתית אדירה בעיני כולם, קנאה בקייט על שנמצאה ראויה לעלבון.

ועל אף שקייט לא רצתה במיוחד להיות בלונדון למשך עונת הנשפים, היא הגיעה למסקנה שאם היא מוכרחה להשתתף בסחרחה החברתית הזאת, עדיף שלא תהיה כישלון גמור ומוחלט. אם עלבון בטור רכילות אמור להיות הסימן היחיד להצלחתה, ניחא. קייט תלקט את הניצחונות שלה בכל מקום שתוכל.

עכשיו, כאשר פנלופי פת'רינגטון התרברבה על כך שהשווה לפרי הדר בשל שימוש יתר בסטאן כתום, יכלה קייט לנופף בזרועה ולהיאנח בדרמטיות רבה, "כן, ובכן, אני נרקיס חרוך."

"יום אחד, "הכריזה מרי לפתע ואצבעה המורה דחפה את משקפיה שוב במעלה אפה, "מישהו יגלה את זהותה האמיתית של האישה הזאת, ואז היא תהיה בצרות."

אדווין הביטה באימה בעניין. "את באמת חושבת שמישהו יחשוף אותה? היא מצליחה לשמור את סודה זה למעלה משנה."

"שום דבר בסדר גודל כזה לא יכול להישאר סוד לנצח," ענתה מרי. היא דקרה את הרקמה במחט שלה והעבירה חוט ארוך וצהוב דרך הבר. "זכרי את דבריי. הכול עומד להתגלות במוקדם או במאוחר, וכאשר יתגלה, תפרוץ בעיר שערורייה שטרם נראתה כמותה."

"ובכן, אילו ידעתי מי היא," הכריזה קייט והפכה את העיתון בעל הדף הבודד לעמוד השני שלו, "הייתי הופכת אותה לחברתי הטובה ביותר. היא מבודדת באופן שטני, ולא משנה מה אומרים כולם, היא כמעט תמיד צודקת."

בדיוק אז נכנס אל החדר בטפיפה ניוטון, כלבלב הקורגי השמנמן של קייט.

"הכלב לא אמור להישאר בחוץ?" שאלה מרי. ואז צעקה, "קייט! בזמן שהכלב ניגש אליה והתנשף לרגליה כאילו הוא מחכה לנשיקה.

"ניוטון, בוא לכאן מייד," פקדה קייט.

הכלב בהה במרי בכמיהה ואז דשדש לעבר קייט, קפץ על הספה והניח את כפותיו הקדמיות בחיקה.

"הוא מכסה אותך בשערות," אמרה אדווין.

קייט משכה בכתפיה וליטפה את פרוותו העבה בצבע קרמל. "לא מפריע לי."

אדווין נאנחה, אבל הושיטה יד וטפחה על ניוטון – טפחה מהירה בכל מקרה. "מה עוד היא אומרת?" שאלה, רוכנת לפנים בעניין. "לא הייתה לי הזדמנות לראות את העמוד השני."

קייט חייכה בתגובה לסרקזם של אחותה. "לא הרבה. משהו קטן על הדוכס ועל הדוכסית מהייסטינגס, שהגיעו העירה ככל הנראה מוקדם יותר השבוע, רשימה של המאכלים בנשף של הליידי דאנברי, שעליהם הכריזה כ"טעמים באופן מפתיע," ותיאור מצער למדי של השמלה שלבשה הליידי פת'רינגטון ביום שני האחרון."

אדווין הזעיפה פנים. "נראה שהיא נטפלת לפת'רינגטונים לא מעט."

"זה לא מפתיע," אמרה מרי, הניחה את הרקמה ונעמדה. "האישה הזאת לא הייתה מצליחה לבחור צבע שמלה מתאים לכנות שלה גם אם קשת בענן הייתה כורכת עצמה סביב צווארה." "אמא! קראה אדווין.

קייט כיסתה את פיה בכף ידה, מנסה לא לצחוק. מרי ביטאה רק לעיתים רחוקות דעות נחרצות כאלו, אבל בכל פעם שעשתה כן, הן היו נפלאות.

"ובכן, זה נכון. היא ממשיכה להלביש את הצעירה שלה בכתום. כולם יכולים לראות שהמסכנה צריכה כחול או ירוק מנטה."

"את הלבשת אותי בצהוב," הזכירה לה קייט.

"ואני מצטערת על כך. זה ילמד אותי לא להקשיב שוב למוכרות.

לא הייתי צריכה לפקפק בשיקול הדעת שלי. ניאלץ פשוט לקצר אותה בשביל אדוויונה."

מאחר שאדוויונה הייתה נמוכה בראש מקייט ועדינה יותר בגווניה, זאת לא אמורה הייתה להוות בעיה.

"כשתעשי זאת," אמרה קייט, פונה לאחותה, "תדאגי להיפטר מהכיווצים בשרוול. זה נורא מטריד. וגם מגרד, נוסף לכול. התאפקתי לא לתלוש אותם מעליי בנשף בבית אשבורן."

מרי גלגלה את עיניה. "אני מופתעת ובו בזמן אסירת תודה על כך שמצאת לנכון לרסן את עצמך."

"אני מופתעת אבל לא אסירת תודה," אמרה אדוויונה בחיוך שובב. "רק תחשבי אלו מטעמים הלידי וויסלדאון הייתה עושה מזה."

"הו, כן," אמרה קייט ושבה לחיך. "אני יכולה לדמיין את זה. 'הנרקיס החרוך תולש את עלי הכותרת שלו.'"

"אני עולה למעלה," הודיעה מרי ונדה בראשה לנוכח משובתן של בנותיה. "אנא נסו לא לשכוח שאנחנו מוזמנות למסיבה הערב. ואתן, בנות, מוטב שתנוחו מעט לפני שנצא. לבטח עוד ערב ארוך לפנינו."

קייט ואדוויונה הנהנו ומלמלו הבטחות לעשות כן, בזמן שמרי אספה את רקמתה ויצאה מן החדר. ברגע שנעלמה, אדוויונה פנתה לקייט ושאלה, "החלטת מה תלבשי הערב?"

"את המלמלה הירוקה, אני חושבת. אני אמורה ללבוש לבן, אני יודעת, אבל אני חוששת שזה לא הולם אותי."

"אם את לא לובשת לבן," אמרה אדוויונה בנאמנות, "אז גם אני לא אלבש. אני אלבש את שמלת המוסלין הכחולה שלי."

קייט הנהנה באישור בזמן שחזרה והביטה בעיתון שבירה, מנסה לייצב את ניוטון, שהתהפך על גבו כדי שתוכל לגרד בבטנו. "רק בשבוע שעבר מר ברברוק אמר שאת מלאך בכחול, כיוון שהצבע הולם כל כך את עיניך."

אדוויונה מצמצה בהפתעה. "מר ברברוק אמר זאת? לך?"

קייט חזרה והרימה מבטה. "כמובן. כל המחזורים שלך מנסים למסור את המחמאות שלהם דרכי."

"באמת? מדוע?"

קייט חייכה לאט ובסלחנות. "ובכן, אדווין, ייתכן שזה קשור לפעם ההיא שבה הודעת לכל הקהל שנכח בקונצרט של רביעיית סמיית-סמית', כי לעולם לא תוכלי להינשא בלי אישורה של אחותך."

לחיייה של אדווין קבלו גוון מעט ורדרד. "לא הודעתי לכל הקהל," היא מלמלה.

"יכולת באותה מידה לעשות זאת. השמועה התפשטה מהר יותר מאשר בשדה קוצים. לא הייתי אפילו בחדר באותו זמן, ולקח לי רק שתי דקות לשמוע על כך."

אדווין שלבה זרועותיה ופלטה "אוף־ף־ף", שגרם לה להישמע כמעט כמו אחותה הבכירה. "טוב, זה נכון ולא אכפת לי מי יודע על כך. אני יודעת שאני אמורה למצוא שידוך מבריק ומעולה, אבל זה לא אומר שעליי להינשא למישהו שיתייחס אליי בזלזול. כל מי שיש לו תעוזה מספקת להרשים אותך ודאי יהיה ראוי."

"זה אומר שכל כך קשה להרשים אותי?"

שתי האחיות הביטו זו בזו ואז ענו פה אחד, "כן."

אבל בזמן שקייט צחקה יחד עם אדווין, רגש אשמה טורדני עלה בה. כל שלוש הנשים לבית שפילד ידעו שתהיה זאת אדווין, שתשים ידה על אציל או תתחתן עם בעל הון. זאת תהיה אדווין, שתבטיח כי לא יהיה על משפחתה לחיות חיי דלות מתמדת. אדווין הייתה יפיפייה, בעור קייט...

קייט הייתה קייט.

לקייט לא היה אכפת. יופייה של אדווין היה פשוט חלק מעובדות החיים. היו כמה אמיתות שקייט למדה לחיות איתן כבר מזמן: קייט לעולם לא תלמד לרקוד ולס בלי לנסות לקחת את ההובלה; היא תמיד תחשוש מסופות ברקים, לא משנה כמה פעמים תגיד לעצמה שזה מטופש; ולא משנה מה היא תלבש, לא משנה איך תסדר את שיערה או

כמה תצבוט את לחייה, היא לעולם לא תהיה יפה כמו אדווין. מלבד זאת קייט לא הייתה בטוחה כלל שתשמח לקבל את כל תשומת הלב שקיבלה אדווין. כמו כן – כך התחוויר לה – לא הייתה בטוחה כלל שתהנה מן האחריות הנלווית לכורח להינשא כראוי על מנת שלאימה ולאחותה תהיה הכנסה נאותה.

"אדווין", אמרה קייט ברכות ועיניה הרצינו, "את לא צריכה להינשא למישהו שלא מוצא חן בעינייך. את יודעת את זה." אדווין הנהנה ונראתה לפתע כאילו היא עומדת לפרוץ בבכי. "אם תחליטי, כי אין אף גבר ראוי בלונדון, שהוא מספיק טוב בשבילך, זה בסדר גמור. פשוט נחזור לסומרסט ונהנה זו מחברתה של זו. ממילא אין איש שאני מחבבת יותר מכן." גם אני, "לחשה אדווין.

"ואם תמצאי גבר שיגרום לך להתאהב בטירוף, אז מרי ואני נהיה מאושרות. את גם לא צריכה לחשוש מכך שתעזבי אותנו, אנחנו נסתדר מצוין זו בחברת זו."

"גם את עשויה למצוא מישהו ולהינשא לו," ציינה אדווין. קייט הרגישה את שפתיה מתעקלות בחיך קטן. "ייתכן," הסכימה, ביודעה שזה כנראה לא יקרה. היא לא רצתה להישאר רווקה למשך כל חייה, אבל פקפקה בכך שתמצא חתן בלונדון. "אולי אחד המחזרים חולי האהבה שלך יפנה אליי, כשיבין שאת בלתי ניתנת להשגה," אמרה בעוקצנות.

אדווין חבטה בה בכרית. "אל תדברי שטויות." "אבל אני רצינית!" מחתה קייט. והיא אכן הייתה. למען האמת, זאת נראתה לה הדרך הסבירה ביותר בשבילה למצוא חתן בעיר. "האם את יודעת לאיזה סוג של גבר ארצה להינשא?" שאלה אדווין ועיניה הפכו חולמניות.

קייט נענעה בראשה.

"מלומד."

"מלומד?"

"מלומד," אמרה אדווין בתקיפות.

ברגע זה ממש התרווח לו מושא שיחתן במועדון ווייט עם שניים משלושת אחיו הצעירים ונהנה ממשקה של אחר צהריים מאוחרים. אנתוני ברידג'רסטון נשען לאחור בכורסת העור שלו, הביט בוויסקי שלו בהבעה מהורהרת בזמן שסחרר אותו בכוסו ואז הכריז: "אני שוקל להינשא."

בנדיקט ברידג'רסטון, שהיה שקוע במנהג השנוא על אימו – להתנדר כשיכור על שתי הרגליים האחוריות של כיסאו – נפל קדימה. קולין ברידג'רסטון החל להיחנק.

למזלו של קולין, בנדיקט חזר אל כיסאו בזמן כדי לטפוח בחוזקה על גבו ולשגר זית ירוק לצידו השני של השולחן. הזית פספס רק בקושי את אוזנו של אנתוני.

אנתוני הניח לאירוע המביש לחלוף ללא תגובה. הוא היה מודע בהחלט לעובדה, שההצהרה הפתאומית שלו הייתה מעט מפתיעה. ובכן, אולי יותר ממעט. "לגמרי", "לחלוטין" ו"בהחלט" היו המילים שעלו בדעתו.

אנתוני ידע שאין לו תדמית של אדם, שיש בדעתו להתמסד. הוא בילה את העשור האחרון כאחרון ההוללים ורדף תענוגות בכל מקום שיכול היה למצוא אותם. כיוון שכפי שידע היטב, החיים קצרים וללא ספק נועדו להנאות. הו, היה לו איזשהו קוד מוסרי – הוא מעולם לא התעסק עם צעירות בנות טובים. כל אחת שהייתה לה זכות כלשהי לתבוע נישואין הייתה מחוץ לתחום באופן מוחלט.

עם ארבע אחיות צעירות משלו לאנתוני הייתה מידה בריאה של כבוד לשמן הטוב של גברות מחונכות היטב. הוא כבר כמעט לחם בדוֹקֶרב למען אחת מאחיותיו בשל פגיעה קלה בכבודה. ובאשר לשלוש האחרות... הוא הודה בחפץ לב כי התכסה זיעה קרה מעצם המחשבה, שהן עלולות להסתבך עם גבר בעל מוניטין מפוקפק כשלו. לא, אין ספק שהוא לא היה מוכן לפגוע בכבוד אחותו של שום ג'נטלמן צעיר אחר.

אבל באשר לסוג האחר של נשים – האלמנות והשחקניות, שידעו מה הן רוצות ולמה הן נכנסות – הוא נהנה מחברתן והפיק ממנה את

המיטב. מאז היום, שבו עזב את אוקספורד ונסע מערבה ללונדון, לא היה ללא פילגש.

לפעמים, חשב באירוניה, לא חסרו גם שתיים בו זמנית. הוא רכב כמעט בכל תחרות רכיבה, שהייתה לחברה להציע, הוא התאגרף במועדון האגרוף המכובד ג'קסון וניצח ביותר משחקי קלפים ממה שיכול היה לספור (הוא גם הפסיד בכמה, אבל אותם לא החשיב). הוא בילה את שנות העשרים שלו ברדיפת תענוגות מודעת, שרוסנה רק על ידי תחושת המחויבות העמוקה שלו למשפחתו. מותו של אדמונד ברידג'רטון היה פתאומי ובלתי צפוי; לא הייתה לו ההזדמנות להשאיר לבנו הנחיות אחרונות לפני לכתו. אבל אילו הייתה לו, הוא ודאי היה מבקש ממנו לשמור על אימו ועל אחיו באותה מסירות ואהבה שבהן עשה זאת אדמונד.

וכך בין סבבי המסיבות ומרוצי הסוסים שלח אנתוני את אחיו לאיטון ולאוקספורד, השתתף בכמות אינסופית של רסיטלים לפסנתר של אחיותיו (משימה לא קלה: שלוש מתוך ארבע מהן היו נטולות חוש מוזיקלי) ופיקח בעין בוחנת על ענייני הכספים השוטפים של המשפחה. הוא ראה זאת כחובתו לוודא שיהיה מספיק כסף להבטיח את עתידם של כל שבעת האחים והאחיות שלו.

כשהתקרב לגיל שלושים, התחוויר לו שהוא מבלה יותר ויותר זמן בדאגה לעתיד משפחתו ופחות במרדף הרגיל שלו אחר תענוגות מושחתים. ואז הבין שזה מוצא חן בעיניו. הוא עדיין החזיק פילגש, אבל כבר לא יותר מאחת בו זמנית, וגם גילה שכבר לא הרגיש צורך להשתתף בכל מרוץ סוסים או להישאר מאוחר במסיבה רק כדי לנצח בסבב משחק הקלפים האחרון.

המוניטין שלו, כמוכן, דבק בו. ולמעשה, זה לא היה לו אכפת. היו מספר יתרונות בכך שנחשב להולל המושמץ ביותר באנגליה. למשל, העובדה, שכמעט כולם פחדו מפניו.

וזה תמיד טוב.

אבל עכשיו הגיע הזמן להינשא. יהיה עליו להתמסד ולהוליד בן. אחרי הכול היה לו לא מעט להוריש. הוא כן הרגיש דקירה חדה למדי

של צער – ואולי גם מעט אשמה – בשל העובדה, שלא סביר שיחיה לראות את בנו מגיע לבגרות. אבל מה יוכל לעשות? הוא היה הבן הבכור לבית ברידג'רטון של הבן הבכור לבית ברידג'רטון בפעם השמינית. הייתה לו אחריות כלפי השושלת כולה להיות פורה ולהתרבות.

ומלבד זאת הוא התנחם מעט בידיעה, שישאיר אחריו שלושה אחים בעלי יכולת ואכפתיות. הם ידאגו שבנו יגדל באהבה ובכבוד, שכל בן ברידג'רטון נהנה מהם. אחיותיו יפנקו את הילד ואימו תקלקל אותו מרוב אהבה...

אנתוני חיך קצת בזמן שחשב על משפחתו הגדולה ולעיתים קרובות הקולנית. בנו לא יזדקק לאב כדי להרגיש אהוב.

ולא משנה מי יהיו הילדים שיוליד, הם כנראה לא יזכרו אותו לאחר לכתו. הם יהיו צעירים, בלתי מעוצבים. העובדה שהוא, הבכור, היה זה שהושפע יותר מכל ילדי ברידג'רטון ממותו של אביהם, לא חמקה מעיני אנתוני.

הוא לקח עוד לגימה מן הוויסקי שלו, זקף את כתפיו והדף את ההרהורים הלא נעימים הללו ממוחו. היה עליו להתמקד בנושא שעל הפרק, כלומר החיפוש אחר רעיה.

בהיותו גבר בדרך ומאורגן למדי ערך לעצמו רשימה דמיונית של דרישות לתפקיד. ראשית, היא צריכה להיות מושכת במידה סבירה. היא לא צריכה להיות יפיפיה עוצרת נשימה (אף על פי שזה יהיה נחמד), אבל מאחר שיצטרך לשכב איתה, סביר להניח שמעט משיכה תגרום למשימה להיות יותר נעימה.

שנית, היא לא יכולה להיות טיפשה. זאת, הרהר אנתוני, עשויה להיות הדרישה הקשה ביותר להשגה. הוא לא התרשם באופן כללי מן היכולות השכליות של הרבונטניות* הלונדוניות. בפעם האחרונה שעשה את הטעות ונכנס לשיחה עם ילדונת, שזה עתה סיימה את

* ביטוי המתייחס לנערות צעירות, שהוצגו בפני החברה הגבוהה באנגליה

בית הספר, היא לא הייתה מסוגלת לשוחח על דבר מלבד על אוכל (היא החזיקה צלחת תותים בידה באותו רגע) ועל מזג האוויר (ואפילו בעניין הזה טעתה; כאשר אנתוני ציין שאומנם מזג האוויר האנגלי סוער לעיתים, אך לפחות אין אנו צריכים לחשוש מפני ההוריקן בלונדון, אמרה כי מעולם לא הזדמן לה לערוך הכרות עם האדון המדובר. לא כאן בלונדון ולא בשום מקום אחר).

הוא יכול להתחמק משיחה עם אישה שאינה מבריקה במיוחד, אבל הוא לא רצה ילדים טיפשים.

שלישית – והחשובה מכולן – היא לא יכולה להיות מישהי שהוא עלול ממש להתאהב בה.

בשום פנים ואופן אין לעבור על הכלל הזה.

הוא לא היה ציניקן גמור; הוא ידע שאהבת אמת קיימת. כל אחד שאי פעם נכח בחדר אחד עם הוריו ידע שאהבת אמת קיימת.

אבל אהבה הייתה סיבוך שהוא רצה להימנע ממנו. לא היה לו שום חשק להכניס לחיים את הנס המסוים הזה.

ומאחר שאנתוני היה רגיל לקבל את מה שרצה, לא היה לו כל ספק בכך שימצא אישה מושכת ואינטליגנטית, שלא יתאהב בה לעולם. ומה הבעיה בכך? רוב הסיכויים היו שלא ימצא את אהבת חייו גם אם יחפש אחריה. רוב הגברים לא מצאו.

"אלוהים הטוב, אנתוני, מה גורם לך לזעוף ככה? לא הזית הזה.

ראיתי אותו בבירור, והוא אפילו לא נגע בכך."

קולו של בנדיקט ניתק את חוט המחשבה של אנתוני, והוא מצמץ

מספר פעמים לפני שענה, "שום דבר, שום כלום."

מובן שהוא לא חלק את מחשבותיו על אודות מותו שלו עם אף אחד אחר, אפילו לא עם אחיו. זה לא היה מסוג הדברים שמישהו ירצה להכריז עליו. לעזאזל, אם מישו היה ניגש אליו ואומר לו דברים דומים, הוא ככל הנראה היה מתייחס אליהם בצחוק של ביטול.

אבל אף אחד אחר לא היה מסוגל להבין את עומק הקשר שלו לאביו, ואיש לא היה מסוגל בשום פנים ואופן להבין את מה שאנתוני חש בעצמותו, איך הוא פשוט ידע שלא יחיה יותר ממה שאביו חי.

אדמונד היה הכול בשבילו. הוא תמיד שאף להיות אדם דגול כמו אביו, ידע שלא סביר שזה יקרה והמשיך לנסות למרות זאת. במובן מסוים להשיג יותר ממה שהיה לאדמונד היה לא פחות מאשר בלתי אפשרי.

אביו של אנתוני היה, בפשטות, האדם הנפלא ביותר שהכיר בחייו, וייתכן שהיה האדם הנפלא ביותר שחי אי פעם. המחשבה, שהוא מסוגל לחיות יותר ממנו, נראתה לו יהירה באופן קיצוני.

משהו קרה לו בלילה שבו מת אביו, כאשר נשאר עם הגופה בחדר השינה של הוריו ופשוט ישב שם במשך שעות, מתבונן באביו ומנסה נואשות להיזכר בכל אחד מן הרגעים שחלקו. יהיה קל כל כך לשכוח את הדברים הקטנים – איך אדמונד נהג ללחוץ את זרועו של אנתוני כשהיה זקוק לעידוד. או איך היה משנן בעל פה את שירו של בלתזר "די לאנחות" – מתוך "מהומה רבה על לא דבר" לשייקספיר – בשלמותו, לא מפני שחשב שיש לו משמעות מיוחדת אלא סתם כך מכיוון שהיה חביב עליו.

וכאשר אנתוני יצא לבסוף מהחדר, כשמשיחות ורודות ראשונות של שחר עיטרו את הרקיע, הוא ידע איכשהו, כי ימיו ספורים וכי הם קצובים כפי שהיו ימיו של אדמונד.

"תגיד כבר," אמר בנדיקט, ששב והתפרץ למחשבותיו. "אני לא אציע לך פרוטה תמורת מחשבותיך, מכיוון שברור לי כי הן לא שוות כל כך הרבה, אבל על מה אתה חושב?"

אנתוני הזדקף לפתע בכיסאו, נחוש להתמקד בנושא שעל הפרק. אחרי הכול, היה עליו לבחור כלה, וזה היה בלי ספק עניין רציני. "מי נחשבת השנה ליהלום שבכתר?" שאל.

האחים שלו השתתקו לרגע כדי לחשוב על כך, ואז קולין אמר, "אדווין שפילד. ודאי ראית אותו. קטנה למדי, שיערה בהיר ועיניה כחולות. בדרך כלל ניתן לזהות אותה על פי עדר המחזרים מוכי האהבה, שעוקבים אחריה בכל אשר תלך."

אנתוני התעלם מההתחכמויות הסרקסטיות של אחיו. "יש לה שכל?"

קולין מצמץ, כאילו עצם השאלה על אודות אישה בעלת שכל מעולם לא עלתה בדעתו. "כן, אני נוטה לחשוב שכן. פעם שמעתי אותה משוחחת על מיתולוגיה עם מידלת'ורפ, ונשמע כאילו היא יודעת על מה היא מדברת."

"יפה," אמר אנתוני והניח את כוס הוויסקי שלו בחבטה על השולחן. "אם כך אתחתן איתה."

פרק 2

בנשף בבית הרטסייד, ביום רביעי בערב, נצפה הוויקונט ברידג'רטון כשהוא רוקד עם יותר ממועמדת צעירה אחת. לא ניתן לכנות התנהגות זאת אלא כ"מדהימה", מאחר שברידג'רטון בדרך כלל נמנע מנשים צעירות ראויות בהתמדה, שהייתה יכולה להיחשב מרשימה אלמלא הייתה מתסכלת מאין כמוה לכל האימהות חדורות המטרה.

האם ייתכן, שהוויקונט קרא את הטור האחרון של מחברת שורות אלו ובעיקשות המאפיינת את כל בני המין הזכרי החליט להוכיח שהיא טועה?

עלול להתקבל הרושם, שמחברת שורות אלו מייחסת לעצמה חשיבות רבה הרבה יותר ממה שיש לה בפועל, אבל אין ספק שגברים קיבלו החלטות בהתבסס על הרבה, הרבה פחות.

חדשות החברה הגבוהה של ליידי וויסלדאון, 22 באפריל, 1814

עד לשעה אחת עשרה באותו ערב הגיעו כל פחדיה של קייט לכדי מימוש.

אנתוני ברידג'רטון הזמין את אדווינה לרקוד. גרוע מכך, אדווינה הסכימה.

גרוע מכך, מרי בהתה בזוג כאילו היא רוצה להזמין מקום בכנסייה באותו רגע.

"את מוכנה להפסיק עם זה?" לחשה קייט ותחבה מרפק בצלעותיה של אימה החורגת.

"להפסיק מה?"

"להביט בהם כך!"

מרי מצמצה. "איך?"

"כאילו שאת מתכננת את סעודת הנישואין."

"אה." לחייה של מרי נצבעו ורוד. ורוד מלא אשמה.

"מרי!"

"טוב, אולי עשיתי זאת," הודתה מרי. "ומה פסול בזה, אם יורשה

לי לשאול? הוא יהיה שידוך מעולה בשביל אדווין."

"לא שמעת את מה שדיברנו היום אחר הצהריים בחדר ההסבה?

זה מספיק חמור שלאדווין יש אינספור הוללים סוררים המרחחים

סביבה. את לא יכולה לתאר לך כמה זמן לקח לי למיין את המחזורים

הטובים מהרעים. אבל ברידג'רטון!" קייט הצטמררה. "הוא ככל

הנראה הגרוע שבהוללים בכל לונדון. את ודאי לא רוצה שהיא תינשא

לגבר כמוהו."

"אל תתיימרי לומר לי מה אני רוצה או לא רוצה, קתרין גרייס

שפילד," אמרה מרי בחדות והזדקפה למלוא קומתה, שהייתה עדיין

נמוכה בראש מקייט. "אני עדיין אמא שלך. ובכן, אימך החורגת. וזה

אומר משהו."

זה גרם לקייט להרגיש נורא ואיום. מרי הייתה האמא היחידה

שאי פעם הייתה לה, והיא מעולם, אפילו פעם אחת, לא נתנה

לקייט להרגיש שהיא מעדיפה את אדווין על פניה. היא השכיבה

את קייט לישון בלילה, סיפרה לה סיפורים לפני השינה, נישקה

אותה, חיבקה אותה ועזרה לה לעבור את השנים המגושמות שבין

ילדות לבגרות. הדבר היחיד שלא עשתה היה לבקש מקייט לקרוא

לה "אמא."

"מובן שזה אומר משהו," אמרה קייט בשקט, מבושת, והשפילה

את מבטה לעבר רגליה. "זה אומר הרבה. ואת לגמדי אמא שלי. בכל

המובנים החשובים."

מרי נעצה בה מבטה למשך רגע ארוך ואז החלה למצמץ ברוגז מסוים. "אוי לי," השתנקה ושלחה יד אל תוך תיק היר שלה בחיפוש אחר ממחטה. "עכשיו הפכת אותי לשלולית." "אני מצטערת," מלמלה קייט. "אה, הנה, הסתובבי כך שאיש לא יראה אותך. ככה."

מרי שלפה ריבוע בד כותנה וטפחה בו על עיניה, שהיו בדיוק באותו צבע כחול כשל אדוויונה. "אני באמת אוהבת אותך, קייט. את יודעת את זה. נכון?" "כמובן!" קראה קייט, מזועזעת מכך שמרי בכלל שואלת. "ואת יודעת... את יודעת שאני..."

"אני יודעת." מרי טפחה על זרועה. "מובן שאני יודעת. פשוט כשאת מסכימה להיות אם לילדה שלא ילדת, האחריות שלך גדולה כפליים. את חייבת לעבוד קשה עוד יותר כדי להבטיח את אושרה ואת רווחתה של הילדה הזאת."

"הו, מרי, אני באמת אוהבת אותך. ואני אוהבת את אדוויונה." עם אזכור שמה של אדוויונה פנו שתיהן והביטו לעבר אולם הנשפים ולכיוונה, כשהיא רוקדת בחינניות עם הוויקונט. כרגיל, אדוויונה הייתה חזיון של יופי במידות קטנות. שיערה הבלונדיני היה אסוף על ראשה, כמה תלתלים תועים נותרו סביב פניה, וגזרתה הייתה התגלמות החן בזמן שנעה בצעדי המחול.

הוויקונט, כך הבחינה קייט במורת רוח, היה נאה באופן מסנוור. הוא בלט בלבוש שחור לבן, נמנע מן הצבעים הראוותניים, שהפכו אהודים על הגנדרנים מבני החברה הגבוהה. הוא היה גבוה, עמידתו זקופה וגאה, והיה לו שיער ערמוני מלא שנטה ליפול לו על מצחו. הוא היה, לפחות על פני השטח, כל מה שגבר אמור להיות. "הם זוג יפה, לא?" מלמלה מרי.

קייט נשכה את שפתיה. היא ממש נשכה את שפתיה. "הוא טיפה גבוה בשבילה, אבל אני לא רואה בזה מכשול מהותי, מה דעתך?"

קייט שלבה את כפות ידיה זו בזו ונתנה לציפורניה להינעץ בעורה.

העובדה, שהרגישה אותן מבעד לכפפות עור הגדי שלה, העידה על עוצמת נעיצתן.

מרי חייכה, חיוך ערמומי למדי, חשבה קייט. היא נעצה באימה החורגת מבט חשדני.

"הוא יודע לרקוד, את לא חושבת?" שאלה מרי.

"הוא לא עומד לשאת את אדווין לאישה!" התפרצה קייט.

חיוכה של מרי התרחב. "תהיתי כמה זמן תצליחי לא לומר כלום."

"הרכה מעבר לנטייה הטבעית שלי," ענתה קייט, המילים פחות

או יותר נורות מפיה.

"כן, זה היה ברור."

"מרי, את יודעת שהוא לא מסוג הגברים שאנחנו רוצות בשביל

אדווין."

מרי הסתה את ראשה מעט הצידה והרימה את גבותיה. "אני

מאמינה שהשאלה צריכה להיות האם הוא מסוג הגברים שאדווין

הייתה רוצה בשביל אדווין."

"גם זה לא!" ענתה קייט בלהט. "רק היום אחר הצהריים אמרה לי

שהייתה רוצה להינשא לאינטלקטואל. אינטלקטואל!" היא החוותה

בתנועת ראש חדה לעבר האידיוט כהה השיער, שרקד עם אחותה.

"האם הוא נראה לך כמו אינטלקטואל?"

"לא, אבל מצד שני, גם עלייך לא רואים שאת מוכשרת בציוור

בצבעי מים, ועם זאת אני יודעת שזה כך." מרי גיחכה קצת, דבר

שהרגיז את קייט עד בלי די, והמתינה לתגובתה.

"אני מסכימה," אמרה קייט בשיניים חשוקות, "שאין לשפוט אדם

על פי מראהו בלבד, אבל לבטח תסכימי, שמכל מה ששמענו עליו,

הוא לא נראה כמו הטיפוס שיבלה את אחר הצהריים שלו בספרייה,

בחברת ספרים מאובקים."

"אולי לא," אמרה מרי מהורהרת, "אבל הייתה לי שיחה מקסימה

עם אמא שלו מוקדם יותר הערב."

"אמא שלו?" קייט נאבקה לעקוב אחר הדברים. "מה זה קשור

לענייננו?"

מרי משכה בכתפיה. "קשה לי להאמין שגבירה כל כך מלאת עידון וכל כך אינטליגנטית הייתה יכולה לגדל מישהו שאיננו ג'נטלמן מן השורה הראשונה, בלי קשר למוניטין שלו."
 "אבל מרי –"

"כאשר תהיי אמה," אמרה בהתנשאות, "תביני למה אני מתכוונת."
 "אבל –"

"האם סיפרתי לך," אמרה מרי, והנימה מלאת הכוונה של קולה הצביעה על כך שהתכוונה לקטוע את דבריה, "כמה נפלא את נראית במלמלה ירוקה? אני כל כך שמחה שבחרנו בשמלה הזאת."
 קייט הביטה בפזוזה דעת על שמלתה ותהתה מדוע לכל הרוחות שינתה מרי את הנושא כל כך בפתאומיות.
 "הצבע הולם אותך. לידי וויסלדאון לא תכנה אותך גבעול עשב חרוך בגיליון של יום שישי!"

קייט בהתה במרי במורת רוח. אולי אימה החורגת סובלת מן החום הכבד. אולם הנשפים היה מלא, והאוויר אכן הפך דחוס.
 ואז היא הרגישה את אצבעה של מרי ננעצת היישר תחת השכמה השמאלית שלה – וידעה שהסיבה היא אחרת לגמרי.
 "מר ברידג'רטון!" קראה מרי לפתע ונשמעה עליזה כנערה צעירה.

קייט זקפה את ראשה בבהלה וראתה גבר נאה באופן מבהיל מתקרב אליהם. גבר נאה באופן מבהיל, שנראה דומה באופן מבהיל לוויקונט הרוקד ברגע זה עם אחותה.
 היא בלעה רוק. זאת הייתה האפשרות היחידה למנוע מהלסת שלה להישמט.

"מר ברידג'רטון!" אמרה מרי שוב. "כמה נחמד לראות אותך. זאת בתי קת'רין."

הוא אחז בידה הרפויה, עטוית הכפפה, והרעיף נשיקה מרפרפת על מפרקי אצבעותיה. למעשה, כל כך מרפרפת, עד שקייט חשדה שהוא לא נשק לה כלל.
 "העלמה שפילד," מלמל.

"קייט, המשיכה מרי, "זה מר קולין ברידג'רטון. פגשתי אותו מוקדם יותר הערב בזמן ששוחחתי עם אימו, הליידי ברידג'רטון." היא הפנתה פנים זורחות לעבר קולין. "איזו גבירה מקסימה."

הוא חייך בחזרה. "גם אנחנו חושבים כך."

מרי צחקקה. היא צחקקה! קייט הרגישה שהיא עומדת להשתנק.

"קייט, אמרה מרי שוב, "מר ברידג'רטון הוא אחיו של הוויקונט. שרוקד עם אדווינה, הוסיפה ללא צורך.

"כך חשבתי, השיבה קייט.

קולין ברידג'רטון העיף לעברה מבט חטוף, והיא ידעה כי לא החמיץ את הסרקזם הקל בנימת קולה.

"זהו תענוג לפגוש אותך, העלמה שפילד, אמר בנימוס. "אני מקווה שתכבדי אותי באחד הריקודים הערב."

"אני- כמובן." היא כחכחה בגרונה. "לכבוד יהיה לי."

"קייט, אמרה מרי, דוחקת בה ברכות במרפקה, "תראי לו את כרטיס הריקודים שלך."

"אה! כן, כמובן." קייט גיששה אחר כרטיס הריקודים שלה, שהיה מוצמד בקשר נאה של סרט ירוק למפרק ידה. עצם העובדה, שהיה עליה לגשש אחר משהו שהיה קשור אל גופה, היה מעט מדאיג, אבל קייט החליטה להאשים את הופעתו הבלתי צפויה של האח הבלתי מוכר עד כה לבית ברידג'רטון באובדן קור הרוח שלה.

זה והעובדה המצערת, שגם בנסיכות המוצלחות ביותר היא מעולם לא הייתה הנערה החיננית ביותר בחדר.

קולין מילא את שמו לצד אחד הריקודים מאוחר יותר במהלך הערב ואז שאל, אם תרצה להתלוות אליו אל שולחן הלימונדה.

"לכי, לכי," אמרה מרי, לפני שקייט הספיקה לענות. "אל תדאיגי לי. אני אסתדר מצוין בלעדייך."

"אני יכולה להביא לך כוס," הציעה קייט, מנסה למצוא דרך לנעוץ באימה החורגת מבט בלי שמר ברידג'רטון ישים לב.

"אין צורך. אני באמת חייבת לחזור לעמדה שלי עם כל שאר המלוות והאימהות." מרי סקרה את החדר בקדחתנות עד שזיהתה

פנים מוכרות. "הו, ראי, הנה הגברת פת'רינגטון. אני חייבת לרוץ. פורשיה! פורשיה!"

קייט הביטה לרגע בנסיגתה הזריזה של אימה החורגת, לפני שפנתה בחזרה אל מר ברידג'רטון. "אני חושבת," אמרה בעוקצנות, "שהיא לא רוצה לימונדה."

ניצוץ של שעשוע הבזיק בעיני הירוק – אזמרגד שלו. "זה, או שהיא מתכוונת לרוץ כל הדרך לספרד כדי לקטוף את הלימונים בעצמה."

קייט צחקה בעל כורחה. היא לא התכוונה לחבב את מר קולין ברידג'רטון. היא לא רצתה במיוחד לחבב איש מבני ברידג'רטון אחרי כל מה שקראה על אודות הוויקונט בעיתון. אבל היא נאלצה להודות שזה כנראה לא הוגן לשפוט אדם על פי מעללי אחיו, לכן כפתה על עצמה להרשות לעצמה להרפות מעט.

"האם אתה צמא," שאלה, "או שהיית סתם מנומס?"

"אני תמיד מנומס," אמר בחיוך מרושע, "אבל אני גם צמא."

קייט נעצה מבט אחד בחיוך הזה, שהשתלב באופן קטלני עם העיניים הירוקות הממוטטות הללו, וכמעט גנחה. "גם אתה הולל," אמרה באנחה.

משהו נתקע לקולין בגרון. היא לא ידעה מה, אבל משהו נתקע לו בגרון ללא ספק. "סלחי לי?"

פניה של קייט האדימו, שכן התחוויר לה, למרבה הזוועה, שאמרה את הדברים בקול רם. "לא, זאת אני שצריכה לבקש סליחה. אנא סלח לי. זה היה גס רוח באופן בלתי נסלח."

"לא. לא," אמר במהירות, ונראה מאוד סקרן וכלל לא משועשע, "אנא המשיכי."

קייט בלעה רוק. לא הייתה כל דרך להיחלץ מזה כעת. "אני פשוט –" היא כחכה בגרונה. "אם מותר לי להיות כנה..."

הוא הנהן, חיוכו הערמומי גילה לה כי אינו יכול לדמיין שתוכל להיות שום דבר אחר מלבד כנה.

קייט כחכה שוב בגרונה. באמת, זה כבר מגוחך. היא החלה

להישמע כאילו בלעה צפרדע. "עלה בדעתי שאתה עלול להיות די דומה לאחייך, זה הכול."

"אח שלי?"

"הוויקונט", אמרה, בחושבה שזה ודאי מובן מאליו.

"יש לי שלושה אחים", הסביר.

"הו", עכשיו הרגישה מטופשת. "אני מצטערת."

"גם אני מצטער", אמר ברגש רב, "רוב הזמן הם מהווים מטרד

אמיתי."

קייט נאלצה להשתעל כדי להסוות השתנקות של הפתעה. "אבל

לפחות לא השווית אותי לגרגורי", אמר באנחת רווחה דרמטית. הוא

לכסן לעברה מבט מחוצץ. "הוא בן שלוש עשרה."

קייט קלטה את החיוך במבטו והבינה שהוא מתברח איתה לאורך

כל הדרך. זה לא גבר שרוצה ברעת אחיו. "אתה די מסור למשפחה

שלך, נכון?" שאלה.

עיניו, שחייכו במהלך כל השיחה, הרצינו בבת אחת. "לגמרי."

"גם אני."

"מה זה אומר?"

"זה אומר", ענתה, יודעת שעליה לעצור בלשונה אבל ממשיכה

בכל זאת, "שלא ארשה לאיש לשבור את ליבה של אחותי."

קולין שתק לרגע, מפנה את ראשו כדי להתבונן באחיו ובאדווין,ה,

שבדיוק סיימו את הריקוד שלהם. "אני מבין", מלמל.

"באמת?"

"הו, כן." הם הגיעו אל שולחן הלימונדה, והוא הושיט ידו,

לקח שתי כוסות והגיש לה אחת. היא כבר שתתה שלוש כוסות

לימונדה באותו ערב; היא הייתה בטוחה שעובדה זו לא נעלמה

מעיניה של מרי לפני שעמדה על כך כי קייט תשתה עוד. אבל היה

חם באולם הנשפים – היה תמיד חם באולמות נשפים – והיא שוב

הייתה צמאה.

קולין לגם מהמשקה באיטיות, הביט בה מעל לשפת הכוס שלו ואז

אמר, "אחי נחוש בדעתו להתמסד השנה."

שנינו יכולים לשחק במשחק הזה, חשבה קייט. היא לגמה מהלימונדה לאט לפני שענתה. "האמנם?"

"אני אמור לדעת."

"יצא לו שם של הולל אמיתי."

קולין הביט בה במבט בוחן. "זה נכון."

"קשה להניח שהולל כה ידוע לשמצה יסתפק באישה אחת וימצא את אושרו במסגרת חיי הנישואין."

"נראה שהקדשת לתרחיש הזה מחשבה מרובה, העלמה שפילד."

היא הישירה אליו מבט גלוי. "אחייך אינו הגבר הראשון בעל המוניטין המפוקפק, שמחזר אחר אחותי, מר ברידג'רטון. ואני מבטיחה לך, שאני לא מקלה ראש באושרה."

"לבטח כל נערה תמצא אושר בנישואין לגבר אמיד ובעל תואר. האין זאת מטרתה של עונת הנשפים הלונדונית כולה?"

"יתכן", הסכימה קייט, "אבל אני חוששת שקו המחשבה הזה לא מתמודד עם הבעיה האמיתית."

"ומה היא?"

"שבעל יכול לפגוע באשתו בעוצמה רבה, הרבה יותר מאשר מחזר." היא חייכה חיוך קטן, ידעני ואז הוסיפה, "אתה לא חושבת?"

"מאחר שמעולם לא הייתי נשוי, אני ודאי לא בעמדה של להעלות השערות."

"התבייש לך, מר ברידג'רטון. זאת הייתה התחמקות מהסוג הגרוע ביותר."

"באמת? ואני חשבתי שהיא הייתה מוצלחת ביותר. אני כנראה מאבד את היכולות שלי."

"נראה לי שאין חשש בעניין הזה." קייט סיימה את שארית הלימונדה שלה. זאת הייתה כוס קטנה; ליידי הרטסייד, המארחת שלהם, הייתה ידועה בקמצנותה.

"את הרבה יותר מדי נדיבה," אמר.

היא חייכה. חיוך אמיתי הפעם. "לעתים נדירות מאשימים אותי בכך, מר ברידג'רטון."

הוא צחק. צחוק גדול וחזק באמצע אולם הנשפים. קייט הבחינה במבוכה, שהם מושכים אליהם לפתע מבטים סקרניים רבים. "את", אמר ונשמע עדיין משועשע עד עמקי נשמתו, "חייבת לפגוש את אחי."

"הוויקונט?" שאלה בחוסר אמון.

"ובכן, תוכלי להנות גם מחברתו של גרגורי", אמר, "אבל כפי שאמרתי, הוא בן שלוש עשרה בלבד ועלול להניח צפרדע על כיסאך." "והוויקונט?"

"סביר להניח שהוא לא יניח צפרדע על כיסאך", אמר בלי להניד עפעף.

איך הצליחה קייט לא לצחוק לעולם לא תדע. היא השיבה בשפתיים ישרות ורציניות לחלוטין, "אני מבינה. זאת המלצה מרשימה ביותר."

קולין חייד. "הוא לא כזה גרוע."

"איזו הקלה. אתחיל לתכנן את סעודת החתונה תכף ומייד." פיו של קולין נפער. "לא התכוונתי – את לא צריכה – כלומר, צעד כזה יהיה נמהר –"

רחמיה של קייט נכמרו עליו, והיא אמרה, "אני צוחקת."

פניו הסמיקו מעט. "כמובן."

"ועכשיו, אם תסלח לי, אני חייבת להיפרד."

הוא הרים גבה. "את לא עוזבת כל כך מוקדם, נכון, העלמה שפילד?"

"כלל וכלל לא." אבל היא לא התכוונה לומר לו שהיא צריכה להתפנות. ארבע כוסות של לימונדה נוטות להשפיע כך על הגוף. "הבטחתי לחברה שאפגוש אותה לרגע."

"היה לי לעונג." הוא קד קידה מנומסת. "האם אוכל ללוות אותך ליערך?"

"לא, תודה. אני אסתדר מצוין בכוחות עצמי." והיא זרקה חיוך מעבר לכתפה, תוך כדי נסיגה מאולם הנשפים.

קולין ברידג'רטון הביט בה בהבעה מהורהרת ואז עשה דרכו לעבר

אחיו הבכור, שנשען על אחד הקירות, זרועותיו משולבות על חזהו באורח כמעט לוחמני.

"אנתוני!" קרא לעברו וטפח לו על גבו. "איך היה הריקוד שלך עם העלמה שפילד היפה?"

"היא הייתה בסדר," ענה אנתוני תשובה קצרה. שניהם ידעו מה זה אומר.

"באמת?" שפתיו של קולין התעקמו קלות. "אם כך, עליך לפגוש את אחותה."
"סליחה?"

"אחותה," חזר קולין ואמר והתחיל לצחוק. "אתה פשוט חייב לפגוש את אחותה."

עשרים דקות מאוחר יותר אנתוני היה משוכנע כי קיבל מקולין את כל המידע הדרוש על אדווין שפילד. ונראה היה שהדרך אל ליבה של אדווין ואל ידה כאחד עוברת דרך אחותה.

אדווין שפילד ככל הנראה לא תינשא ללא אישורה של אחותה הבכירה. על פי קולין, זה היה ידוע לכול, לפחות מזה שבוע, מאז הודעתה של אדווין ברוח זו בקונצרט של רביעיית סמיית'-סמיית'. כל האחים לבית ברידג'רטון החמיצו את ההודעה הדרמטית הזאת, מאחר שהשתדלו לברוח ממופעי סמיית'-סמיית' כמו ממגיפה (כפי שנהג כל מי שהייתה לו חיבה כלשהי לבאך, למוצרט או למוזיקה מכל סוג שהוא).

אחותה הבכירה של אדווין, בריה בשם קת'רין שפילד, הידועה יותר בכינוייה קייט, ערכה גם היא את כניסתה לחברה באותה שנה, אף כי היה ידוע לכול שהיא לפחות בת עשרים ואחת. עיתוי כזה גרם לאנתוני להאמין, שהשפילדים נמנים ודאי על הפחות אמידים בשדירת החברה הגבוהה – עובדה שהתאימה לו מאוד. לא היה לו כל צורך בכלה בעלת נדוניה גדולה, ואילו כלה נטולת נדוניה עשויה להיות זקוקה לו יותר.

אנתוני האמין שעליו להשתמש בכל היתרונות שלו. שלא כמו אדווין, העלמה שפילד המבוגרת יותר לא כבשה את

החברה הגבוהה בסערה. על פי קולין, היא הייתה נאה למדי, אבל חסר לה היופי המרהיב של אדווין. היא הייתה גבוהה בעוד אדווין הייתה זעירה, וכהה בעוד אדווין בהירה. חסר לה גם החן המרהיב של אדווין. כמו כן, על פי קולין (שאף על פי שזה עתה הגיע ללונדון לעונת הנשפים היה מקור מוסמך למידע ולרכילות), יותר מאדון אחד דיווח על רגליים חבולות לאחר שרקד עם קת'רין שפילד.

המצב כולו נראה לאנתוני מעט מופרך. אחרי הכול מי שמע אי פעם על נערה, שמבקשת את אישורה של אחותה להינשא לאיש? של אב, כן, של אח, או אפילו אם, אבל של אחות? זה היה בלתי נתפס. ויותר מכך זה נראה מוזר, שאדווין תחפש עצה אצל קת'רין כאשר ברור שאין לקת'רין כל מושג בכל הנוגע לענייני החברה הגבוהה.

אבל לאנתוני לא היה שום חשק מיוחד לחפש מועמדת מתאימה אחרת לחיזוריו, על כן נוח היה לו להחליט, כי הדבר מצביע בפשטות על כך שמשפחה חשובה לאדווין. ומאחר שמשפחה הייתה מאוד חשובה לו, זה היה עוד סימן לכך שהיא תהיה בחירה מצוינת לתפקיד רעיה.

לכן עתה נראה, כי כל מה שנותר לו לעשות הוא להקסים את האחות. וכמה מסובך זה עשוי להיות?

"לא תהיה לך כל בעיה לכבוש את ליבה," התנבא קולין, וחיוך מלא ביטחון האיר את פניו. "שום בעיה כלל. רווקה מתבגרת, ביישנית? היא ככל הנראה מעולם לא קיבלה תשומת לב מגבר שכמותך. היא לא תדע את נפשה."

"אני לא רוצה שהיא תתאהב בי," ענה אנתוני. "אני רק רוצה שהיא תמליץ עליי לאחותה."

"אתה לא יכול להיכשל," אמר קולין. "אתה פשוט לא יכול להיכשל. תאמין לי, ביליתי כמה דקות בשיחה איתה מוקדם יותר הערב, והיא לא יכלה להפסיק לדבר עליך."

"יפה." אנתוני הדף עצמו מן הקיר ושלח מבט נחוש אל האולם. "ועכשיו, איפה היא? אני צריך שתערוך בינינו היכרות."

קולין סקר את החדר למשך דקה בערך ואז אמר, "אה, הנה היא. למעשה, היא באה לעברנו. איזה צירוף מקרים נפלא."

אנתוני נטה יותר ויותר להאמין, כי שום דבר בסביבתו הקרובה של אחיו הצעיר אינו בגדר צירוף מקרים, אף פעם, ולמרות זאת עקב אחר מבטו. "מי מהן?"

"זאת בירוק," אמר קולין והצביע לעברה במחווה בלתי מורגשת כמעט של סנטור.

היא לא הייתה כלל מה שציפה לו. כך התברר לאנתוני בזמן שהתבונן בה, מפלסת את דרכה בהמון. היא ודאי לא הייתה אישה גסת מראה או גברתנית; רק בהשוואה לאדווין, שבקושי הגיעה לגובה של מטר וחמישים ושניים סנטימטרים, נראתה כה גבוהה. למעשה, העלמה קת'רין שפילד הייתה נאה למדי, שיערה עבות, בגוון חום בהיר, ועיניה כהות. עורה היה בהיר, שפתייה ורודות, והייתה לה יציבה מלאת ביטחון עצמי, שלהפתעתו מצא אותה מושכת.

היא ודאי לא תיחשב אף פעם ליהלום שבכתר כמו אחותה, אבל אנתוני לא ראה מדוע לא תוכל למצוא לעצמה בעל. אולי אחרי שיישא את אדווין לאישה הוא יוכל לדאוג לנדוניה בשבילה. זה נראה המעט שגבר יכול לעשות.

לצידו שעט קולין קדימה, דרך ההמון. "העלמה שפילד! העלמה שפילד!"

אנתוני נגרר בעקבות קולין והכין עצמו נפשית להקסים את אחותה הבכורה של אדווין. רווקה לא מוערכת, אמרנו? תוך זמן קצר יגרום לה לאכול מכף ידו.

"העלמה שפילד," אמר קולין, "איזה עונג לראות אותך שוב."

היא נראתה מעט מבולבלת, ואנתוני לא יכול היה להאשים אותה. קולין גרם למפגש להישמע כאילו נתקלו זה בזו בטעות, כאשר היה ברור שרמסו לפחות חצי תריסר אנשים בדרכם אליה.

"וזה כל כך נחמד לראות גם אותך שוב, אדוני," השיבה ביוכש. "ובאופן כה בלתי צפוי ומהר כל כך לאחר פגישתנו הקודמת."

אנתוני חיך לעצמו. היא הייתה שנונה יותר ממה שציפה. קולין חיך חיוך של ניצחון, ולאנתוני היה רושם ברור ומטריד שאחיו זומם משהו. "אני לא יכול להסביר מדוע," אמר קולין לעלמה שפילד, "אבל לפתע נראה לי חיוני שאציג אותך בפני אחי." היא הביטה בחדות לימינו של קולין והתאכזבה, כאשר מבטה נתקל באנתוני. למעשה, היא נראתה כאילו זה עתה בלעה שיקוי מר. זה, חשב אנתוני, מוזר.

"כמה יפה מצידך," סיננה העלמה שפילד בין שיניה. "העלמה שפילד," המשיך קולין בעליזות והצביע לעבר אנתוני, "אחי אנתוני, הוויקונט ברידג'רטון. אנתוני, העלמה קתרין שפילד. נרמה לי שערכת הכרות עם אחותה מוקדם יותר הערב." "אכן," אמר אנתוני, ונעשה מודע יותר ויותר לתשוקה שלו, לא, לצורך שלו, לחנוק את אחיו.

העלמה שפילד החוותה קידה מהירה ומגושמת. "הלורד ברידג'רטון," אמרה, "זהו כבוד להכיר אותך." קולין השמיע צליל שנשמע באופן חשוד כמו נחרה. או אולי צחוק. או אולי שניהם.

ואנתוני ידע לפתע. מבט אחד בפניו של אחיו היה אמור לגלות לו הכול. זאת לא רווקה לא מוערכת, ביישנית ונחבאת אל הכלים. ויהיו הדברים, שאמרה לקולין על אנתוני מוקדם יותר הערב, אשר יהיו, הם לא כללו מחמאות.

רצח אח הוא חוקי באנגליה, לא? ואם לא, הגיע הזמן שיהיה, לעזאזל.

אנתוני הבין באיחור, שהעלמה שפילד מושיטה לו את ידה, כפי שהנימוס חייב. הוא נטל אותה והרעיף נשיקה מרפרפת על מפרקיה העטויים כפפה. "העלמה שפילד," מלמלל בפיזור דעת, "את יפה ממש כמו אחותך."

אם קודם לכן נראתה נבוכה, הרי שעתה הפכה כל שפת הגוף שלה עוינת ממש. ואנתוני הבין באחת שאמר בדיוק את מה שלא היה צריך לומר. מובן שאסור היה לו להשוות אותה לאחותה.

זאת הייתה המחמאה היחידה שלעולם לא הייתה יכולה להאמין לה.

"ואתה, הלורד ברידג'רטון," ענתה בנימה שהייתה מסוגלת להקפיא שמפניה, "נאה כמעט כמו אחיך."
קולין השמיע עוד נחירה, אלא שהפעם היא נשמעה כאילו מישהו חנק אותו.

"אתה בסדר?" שאלה העלמה שפילד.
"הוא בסדר גמור," נבח אנתוני.
היא התעלמה ממנו ומיקדה את תשומת ליבה בקולין. "אתה בטוח?"

קולין הנהן ברוגז. "סתם דגדוג בגרון."
"או אולי המצפון מציק?" הציע אנתוני.
קולין הפנה במופגן את מבטו מאחיו אל קייט. "אני חושב שאולי נחוצה לי עוד כוס לימונדה," השתנק.
"או שמא," אמר אנתוני, "משהו חזק יותר. אולי רעל?"
העלמה שפילד הניחה יד על פיה, ככל הנראה כדי להחניק פרץ של צחוק מזועזע.

"לימונדה תספיק בהחלט," ענה קולין ללא שהיות.
"האם תרצה שאביא לך כוס?" שאלה. אנתוני הבחין בכך שרגלה כבר הייתה מושטת לפניה, מחפשת תרוץ כלשהו להימלט.
קולין נענע בראשו. "לא, לא, אני בהחלט מסוגל לעשות זאת. אלא שנדמה לי כי הריקוד הבא איתך שמור לי, העלמה שפילד."
"אני לא אתעקש על כך," אמרה ולוותר דבריה בנפנוף יד.
"הו, אבל לא אוכל לחיות עם עצמי אם אשאיר אותך לבדך," ענה.
אנתוני יכול היה לראות את חששה הגובר של העלמה שפילד למראה הניצוץ הזדוני בעיניו של קולין. והוא שאב מכך הנאה מרושעת למדי. הוא היה מודע לכך שתגובתו מעט מוגזמת. אבל משהו בקת'ריין שפילד הזאת עורר בו חשק עז להתעמת איתה.
ולנצח. זה לפחות היה מובן מאליו.
"אנתוני," אמר קולין ונשמע כל כך תמים וכן, עד שאנתוני היה

צריך להשקיע מאמצים אדירים לא להרוג אותו במקום, "אתה לא התחייבת לריקוד הזה, נכון?"

אנתוני לא אמר דבר, אלא רק נעץ בו מבט נוקב.

"יופי. אם כך אתה תרקוד עם העלמה שפילד."

"אני בטוחה שאין כל צורך בכך," הפטירה האישה שבנדרון.

אנתוני נעץ מבט באחיו ואז למען הטעם הטוב בעלמה שפילד,

שהביטה בו כאילו זה עתה השחית עשר בתולות בנוכחותה.

"הו, אבל יש בהחלט," אמר קולין בדרמטיות והתעלם ממדקרות

המבטים, ששוגרו הלך ושוב בתוך השלישייה הקטנה שלהם. "לעולם

לא היה עולה בדעתי לנטוש גבירה צעירה במצוקה. כמה" – הוא

הצטמרר – "לא ג'נטלמני."

אנתוני עצמו שקל ברצינות התנהגות לא ג'נטלמנית. אולי לשתול

את אגרופו בפניו של קולין.

"אני מבטיחה לך," אמרה העלמה שפילד במהירות, "שאם תניחו

לי לנפשי, זה יהיה מבחינתי הרבה יותר טוב מאשר לרקוד."

זה די והותר, חשב אנתוני בפראות. אחיו כבר שם אותו ללעג;

הוא לא היה מוכן לעמוד בחיבוק ידיים ולספוג עלבונות מן האחות

הרווקה חדת הלשון של אדווין. הוא הניח יד כבדה על זרועה של

העלמה שפילד ואמר, "הניחי לי למנוע ממך לעשות שגיאה חמורה,

העלמה שפילד."

היא התאבנה. איך, זאת לא ידע; שהרי גבה היה כבר ישר כתורן.

"אני מבקשת את סליחתך," אמרה.

"אני חושב," אמר בקול קטיפתי, "שעמדת לומר משהו שהיית

עלולה להתחרט עליו."

"לא," אמרה ונשמעה מהורהרת באופן מכוון, "לא נראה לי שיש

חרטות באופן שלי."

"יהיו," אמר בקול מבשר רעות. ואז אחז בזרועה ופחות או יותר

גרר אותה אל רחבת הריקודים.

פרק 3

הוויקונט ברידגרטון נצפה רוקד גם עם העלמה קת'רין שפילד, אחותה הבכורה של אדווין היפה. יכול להיות אך ורק פירוש אחד לכך, שכן ממחברת שורות אלו לא חמקה העובדה, שהעלמה שפילד הבכורה זכתה לביקוש רב על רחבת הריקודים, מאז יצאה העלמה שפילד הצעירה בהכרזתה המוזרה והבלתי צפויה בקונצרט של רביעיית סמיית סמית' בשבוע שעבר.

מי שמע אי פעם על נערה שזקוקה לאישורה של אחותה כדי לבחור בעל?

ואולי חשוב מכך, מי החליט שהמילים "סמיית סמית'" ו"קונצרט" יכולות להופיע באותו משפט? מחברת שורות אלו השתתפה באחד מן האירועים הללו בעבר ולא שמעה בהם דבר, הראוי מבחינה אתית להיקרא "מוזיקה".

חדשות החברה הגבוהה של ליידי וויסלדאון, 22 באפריל 1814

קייט הבינה, למורת רוחה, שאין לה שום ברירה. הוא היה ויקונט והיא הייתה רק אלמונית מסומרסט, ושניהם היו באמצע אולם נשפים מלא. העובדה, שהיא תעבה אותו ממבט ראשון, לא שינתה דבר. היא הייתה חייבת לרקוד איתו. "אין כל צורך לגרור אותי, לחשה.

הוא שחרר את אחיזתו במחווה מודגשת.

קייט חשקה את שיניה ונשבעה בליבה, שהאיש הזה לעולם לא יישא את אחותה לאישה. ההתנהגות שלו הייתה קרה מדי, מתנשאת. הוא גם יותר מדי נאה, חשבה מחשבה מעט לא הוגנת, עיניו החומות, הקטיפתיות, תאמו את שיערו באופן מושלם. הוא היה גבוה, ודאי יותר ממטר ושמונים סנטימטרים, אם כי כנראה לא יותר מאשר מטר שמונים וחמישה, ושפתיו, גם אם היו יפות באופן קלאסי (קייט למדה מספיק אמנות כדי לראות עצמה מוסמכת לשפוט זאת) היו הדוקות בקצותיהן, כאילו אינו יודע איך לחייך.

"ובכן, אמר, ברגע שרגליהם החלו לנוע בצעדים המוכרים, "אולי תאמרי לי מדוע את שונאת אותי."

קייט דרכה על רגלו. אלוהים, הוא היה ישיר. "סלח לי?"

"אין צורך להטיל בי מום, העלמה שפילד."

"זאת הייתה תאונה, אני מבטיחה לך." וזאת אכן הייתה, גם אם לא בדיוק הצטערה על הדגמה מסוימת זו של חוסר החן שלה.

"מדוע, הרהר בקול, "אני מתקשה להאמין לך?"

כנות, החליטה קייט במהירות, תהיה האסטרטגיה הטובה ביותר שלה. אם הוא יכול להיות ישיר, אזי גם היא יכולה. "אולי," ענתה בחיוך מרושע, "מכיוון שאתה יודע שאילו היה עולה בדעתי לדרוך עליך בכוונה, הייתי עושה זאת."

הוא זרק את ראשו לאחור וצחק. זאת לא הייתה התגובה שציפתה או קיוותה לה. במחשבה שנייה לא היה לה כל מושג לאיזה סוג של תגובה ציפתה.

"התואיל להפסיק, אדוני?" לחשה בבהלה. "אנשים מתחילים לנעוץ מבטים."

"אנשים התחילו לנעוץ מבטים לפני שתי דקות," השיב לה. "לא לעיתים קרובות קורה שגבר כמוני רוקד עם אישה כמוך." כראוי לעקיצות זאת הייתה מכוונת היטב, אך, לצערנו, לא מדויקת. "לא נכון," ענתה בעליזות, "אתה ודאי לא הראשון מבין האידיויטים מוכי האהבה של אדונינה, שמנסה לזכות בחסדיה דרכי."

הוא חייד. "לא מחזירים, כי אם אידיוטים?"
היא לכדה את מבטו והופתעה לגלות עליצות אמיתית בעיניו.
"אתה ודאי לא מתכוון להגיש לי על מגש כסף פיתיון משובח שכזה,
אדוני?"

"ועם זאת לא נעצת בו שינייך, " אמר מהורהר.
קייט הביטה מטה לראות אם תמצא דרך כלשהי, שבה תוכל לדרוך
על רגלו שוב באופן דיסקרטי.
"יש לי מגפיים עבים ביותר, העלמה שפילד, " אמר.
היא זקפה את ראשה בתנועה חדה של הפתעה.
קצה אחד של פיו התעקל כלפי מעלה בחיוך לעגני. "ועיניים
חדות."

"כך זה נראה. אצטרך להיזהר לידך, זה בטוח."
"אל אלוהים, " אמר לאיטו, "האם זאת הייתה מחמאה? אני עלול
לחטוף שוק."
"אם ברצונך לראות בזה מחמאה, ארשה לך לעשות זאת, " אמרה
בקלילות. "לא סביר שתקבל עוד רבות כאלו."
"את פוגעת ברגשותיי, העלמה שפילד."
"האם זה אומר שעורך אינו עבה כמו מגפריך?"
"הו, רחוק מזה."

היא הרגישה שהיא צוחקת עוד לפני שהבינה שהיא משועשעת.
"לזה קשה לי להאמין."
הוא חיכה שחיוכה יתפוגג ואז אמר, "לא ענית לשאלתי. מדוע את
שונאת אותי?"

זרם אויר נפלט מבין שפתיה של קייט. היא לא ציפתה שיחזור על
השאלה. או לפחות קיוותה שלא יעשה זאת. "אני לא שונאת אותך,
אדוני, " ענתה, בוחרת את מילותיה בקפידה. "אני אפילו לא מכירה
אותך."

"הכרות היא רק לעיתים רחוקות תנאי הכרחי לשנאה, " אמר
ברכות, עיניו נחו על שלה ביציבות מצמיתה. "בחייך, העלמה שפילד,
את לא נראית לי כמו פחדנית. עני על השאלה."

קייט נותרה דוממת למשך דקה שלמה. זה היה נכון, היא לא נטתה לחבב את האיש. היא ודאי לא עמדה לתת את ברכתה לחיזוריו אחר אדווינה. היא לא האמינה ולו לרגע, כי הוללים שחזרו למוטב יכולים להיות בעלים טובים. היא אפילו לא הייתה בטוחה בכך שהולל יכול אי פעם לחזור למוטב.

אבל הוא היה עשוי להצליח ולהתגבר על הדעות הקדומות שלה. הוא היה יכול להיות מקסים וכן וישיר, והוא יכול היה לשכנע אותה שהסיפורים על אודותיו בעיתון של וויסלדאון היו הגזמה, שהוא לא היה האיש המושחת ביותר שידעה לונדון מאז תחילת המאה. הוא עשוי היה לשכנע אותה שיש לו קוד מוסרי, שהוא איש ישר והגון... אילו לא היה משווה אותה לאדווינה.

שכן לא היה שקר יותר ברור מזה. היא ידעה שאינה ההפך הגמור; פניה וגופה היו נאים למדי. אבל פשוט לא הייתה שום דרך שבה יכולה הייתה להשתוות לאדווינה ביופייה. אדווינה הייתה באמת היהלום שבכתר, ואילו קייט לעולם לא תוכל להיות יותר מאשר ממוצעת וחסרת ייחוד.

ואם האיש הזה טען אחרת, אזי יש לו מגיע נסתר, שכן ברור היה כי אינו עיוור.

הוא יכול היה להציע לה כל מחמאה ריקה אחרת, והיא הייתה מקבלת אותה כחלק משיחת נימוסין של ג'נטלמן. היא הייתה עשויה אפילו להרגיש מוחמאת, אילו המילים שלו היו איכשהו קרובות למציאות. אבל להשוות אותה לאדווינה...

קייט אהבה את אחותה. באמת ובתמים. והיא ידעה טוב מכולם שליכה של אדווינה היה יפה וקורן כמו פניה. היא לא אהבה את המחשבה שהיא מקנאת. ועדיין... איכשהו ההשוואה פגעה בעמקי נשמתה.

"אני לא שונאת אותך," ענתה לבסוף. מבטה היה נעוץ בסנטרו, אבל לא הייתה לה כל סובלנות לפחדנות, בייחוד לא לזו שלה עצמה, לכן הכריחה את עצמה להישיר אליו מבט כאשר הוסיפה, "אבל אני מוצאת שאינני מסוגלת לחבב אותך."

משהו בעיניו אמר לה שהוא מעריך את הכנות המוחלטת שלה.
 "ומדוע זה?" שאל ברכות.

"האם אוכל לדבר בגילוי לב?"

שפתיו נרעדו קלות. "אנא ממך."

"אתה רוקד איתי עכשיו מפני שאתה מעוניין לחזר אחרי אחותי. זה לא מפתיע לי," היא מיהרה להרגיע אותו. "אני רגילה לקבל תשומת לב ממחזריה של אדווין."

היה ברור כי תשומת ליבה אינה נתונה לצעדיה. אנתוני משך את רגלו מלפני רגלה רגע לפני שפגעה בו שוב. הוא גם הבחין בכך שחזרה להתייחס אליהם כאל מחזרים ולא כאל אידיטים. "אנא המשיכי," מלמל.

"אתה לא מסוג הגברים שהייתי רוצה שאחותי תינשא להם," אמרה בפשטות. סגנונה היה ישיר, ועיניה החומות, הנבונות, לא עזבו את שלו אף לא לרגע. "אתה הולל. אתה מושחת. למעשה, אתה ידוע לשמצה בשל כך. אני לא ארשה לאחותי להימצא במרחק של פחות משלושה מטרים ממך."

"ועם זאת," אמר בחיוך קטן ומרושע, "רקדתי איתה וולס מוקדם יותר הערב."

"מעשה שלא יישנה, אני יכולה להבטיח לך."

"והאם זה מתפקידך להחליט על גורלה של אדווין?"

"אדווין סומכת על שיקול דעתי," אמרה בצדקנות.

"אני מבין," אמר וניסה לשוות לקולו נופך מסתורי. "זה מעניין

מאוד. חשבתי שאדווין בגירה."

"אדווין רק בת שבע עשרה!"

"ואת כל כך קשישה בגיל, כמה, עשרים שנה?"

"עשרים ואחת," אמרה בלהט.

"אהה, זה הופך אותך למומחית אמיתית בגברים ובבעלים במיוחד.

בעיקר מאחר שהיית נשואה בעצמך, נכון?"

"אתה יודע שמעולם לא התחתנתי," אמרה בשקט.

אנתוני כבש דחף לחייך. אלוהים אדירים, זה היה תענוג להתגרות

בעלמה שפילד הבכורה. "אני חושב," אמר באיטיות מכוונת, "שהיה לך קל יחסית לנהל את רוב הגברים שהגיעו לנקוש על דלתה של אחותך. האם זה נכון?"

היא שמרה על דממה מוחלטת.

"נכון או לא?"

לבסוף ענתה בניד ראש קצר.

"כך חשבתי," מלמל. "את נראית כמו מישהי שקל יהיה לה לעשות

זאת."

היא נעצה בו מבט זועם כל כך, עד כי היה צריך לגייס את כל כוחותיו כדי להתאפק מלצחוק. אלמלא רקד היה ודאי מלטף את סנטרו במחווה של הרהור עמוק. אבל מאחר שידיו היו עסוקות, היה עליו להסתפק בהטיה מהוררת של ראשו בשילוב הרמת גבות. "אבל אני גם חושב," הוסיף, "שעשית טעות חמורה כשהנחת שביכולתך לנהל אותי."

שפתיה של קייט היו הדוקות בקו ישר וזועף, אבל היא הצליחה לומר, "אני לא מנסה לנהל אותך, הלורד ברידג'רטון. אני בסך הכול מנסה להרחיק אותך מאחותי."

"מה שמראה בדיוק, העלמה שפילד, כמה מעט את מבינה בגברים. לפחות בסוג ההולל והמושחת." הוא רכן קרוב אליה ונתן לנשימתו החמה ללטף את לחיה.

היא נרעדה. הוא ידע שהיא תרעד.

הוא חייך ברשעות. "יש מעט מאוד דברים שאנחנו אוהבים יותר מאשר אתגר."

המנגינה הגיעה לסיומה והותירה אותם עומדים באמצע רחבת הריקודים, פנים אל מול פנים. אנתוני אחז בזרועה, אבל לפני שהוביל אותה בחזרה אל מחוץ לרחבת הריקודים, קירב את שפתיו אל אוזנה ולחש, "ואת, העלמה שפילד, הצבת בפניי אתגר מענג ביותר."

קייט דרכה על רגלו. בחזקה. מספיק כדי לגרום לו לפלוט צווחה קטנה ובלתי הולמת בעליל להולל מושחת.

עם זאת כאשר נעץ בה מבט, היא פשוט משכה בכתפיה ואמרה, "זאת הייתה ההגנה היחידה שלי."

עיניו קדרו. "את איום של ממש, העלמה שפילד."

"ואתה, לורד ברידג'רטון, זקוק למגפיים עבים יותר."

אחיזתו על זרועה התהדקה. "לפני שאני מחזיר אותך לחוף המבטחים של בנות הלוויה ושל הרווקות, יש דבר אחד שעלינו להבהיר."

קייט עצרה את נשימתה. היא לא אהבה את הנימה הנוקשה של קולו.

"אני עומד לחזר אחר אחותך. ואם אחליט שהיא מתאימה להיות

ליידי ברידג'רטון, אני אהפוך אותה לאשתי."

קייט הרימה את ראשה לעברו ואש רשפה בעיניה. "ואני מניחה,

אם כך, שאתה חושב שזה מקומך, להחליט על גורלה של אדווין.

אל תשכח, אדוני, שגם אם תחליט שהיא תתאים" – היא ירקה בבז

את המילה – "להיות ליידי ברידג'רטון, היא עשויה להחליט אחרת."

הוא הביט לעברה בביטחון של זכר, שמעולם לא ערערו על רצונו.

"אם אחליט לשאול את אדווין, היא לא תאמר לא."

"האם אתה מנסה לומר לי כי שום אישה, מעולם, לא הייתה

מסוגלת לעמוד בפניך?"

הוא לא ענה, אלא רק הרים גבה יהירה אחת ונתן לה להסיק את

המסקנות שלה בעצמה.

קייט שחררה את זרועה מאחיזתו וצעדה בחזרה לאימה החורגת,

רועדת מזעם, מתרעומת ומלא מעט פחד.

כיוון שהייתה לה תחושה איומה שהוא לא שיקר. ואם באמת

יתגלה שלא ניתן לעמוד בפניו... קייט הצטמררה. היא ואדווין

עומדות להיות בצרה גדולה, גדולה.

אחר הצהריים של יום המחרת היה כמו כל אחר צהריים שלמחרת

נשף גדול. חדר ההסבה של השפילדים היה מלא עד אפס מקום בזרי

פרחים, כל אחד מהם מלווה בכרטיס צח כשלג ועליו רשום השם,

"אדווין שפילד."

מספיק היה לרשום "העלמה שפילד", חשבה קייט בחינך, אבל היא הניחה כי אין מקום להאשים את מחזריה של אדווין, שרצו לוודא כי הפרחים יגיעו לעלמה שפילד הנכונה.

לא שהיה סביר כי מישו יטעה בעניין זה. סידורי פרחים נועדו בדרך כלל לאדווין. למעשה, לא היה שום יוצא מן הכלל; כל זר שהגיע למעונה של משפחת שפילד בחודש האחרון היה מיועד לאדווין.

אף על פי כן קייט אהבה לחשוב שהיא זאת שצחקה אחרונה. רוב הפרחים גרמו לאדווין להתעטש, כך שסופם שהגיעו לחדרה של קייט בכל מקרה.

"יפה שכמותך", אמרה וליטפה באצבעותיה באהבה סחלב יפיה. "אני חוששת שמקומך על שידת הלילה שלי. ואתם" – היא רכנה ורחתה זר של ורדים לבנים מושלמים – "תיראו נפלא על שולחן האיפור שלי."

"את תמיד מדברת לפרחים?"

קייט הסתובבה על מקומה למשמע קול גברי עמוק. אלוהים אדירים, זה היה הלורד ברידג'רטון, שנראה נאה באופן בלתי מוסרי, במעיל בוקר כחול. מה לעזאזל הוא מחפש כאן? אין שום טעם לא לשאול.

"מה לעזאזל –" היא עצרה את עצמה בזמן. היא לא תיתן לאיש הזה לגרום לה לקלל בקול רם, לא משנה כמה פעמים עשתה זאת בליבה. "מה אתה עושה כאן?"

הוא הרים גבה בזמן שסידר את זר הפרחים העצום שהיה תחת זרועו. היא הבחינה שהיו אלה ורדים ורודים. פקעות מושלמות. הם היו מקסימים. פשוטים והדורים. בדיוק מן הסוג שהייתה בוחרת לעצמה.

"אני חושב שנהוג כי מחזרים יגיעו לבקר גברות צעירות, נכון?" מלמל. "או שמא איברתי את מדריך הנימוסים וההליכות שלי?" "התכוונתי," נהמה קייט, "איך נכנסת לכאן? איש לא הודיע על בואך."

הוא היטה את ראשו לעבר המבואה. "בדרך המקובלת. נקשתי על הדלת הקדמית."

הבעת הכעס של קייט לנוכח הלעג שלו לא מנעה ממנו מלהמשיך עם, "באופן מפתיע למדי, המשרת הראשי שלכם ענה. כאשר נתתי לו את כרטיס הביקור שלי, הוא עיין בו והראה לי את הדרך לחדר ההסבה. עד כמה שהייתי רוצה לנכס לעצמי איזו תחבולה ערמומית ומפוקפקת," הוא המשיך, בנימת יהירות מרשימה למדי, "זה היה למעשה די גלוי וישיר."

"רב משרתים נוראי," מלמלה קייט. "הוא אמור לבדוק אם אנחנו 'בבית' לפני שהוא מכניס אותך." "אולי קיבל הוראות קודמות, שלפיהן תהיו 'בבית' אם אני אגיע, לא משנה באלו נסיבות."

"לא נתתי לו שום הוראות שכאלו," זעפה קייט.

"לא," אמר לורד ברידג'רטון בגיחוך, "לא חשבתי כך."

"ואני יודעת שאדווינה לא עשתה זאת."

הוא חייך. "אולי אמכן?"

כמובן. "מרי," היא נאנקה, עולם שלם של האשמות במילה בודדה.

"את קוראת לה בשמה הפרטי?" שאל בנימוס.

היא הנהנה. "היא, למעשה, אימי החורגת. אף על פי שהיא האם היחידה שהייתה לי. היא נישאה לאבי כשהייתי רק בת שלוש. אני לא יודעת מדוע אני עדיין קוראת לה מרי." היא הנידה מעט את ראשה וכתפיה התרוממו מעט בהפתעה. "זה פשוט כך."

עיניו החומות נותרו נעוצות בפניה, והיא הבינה שזה עתה נתנה לאיש הזה – לאויבה – להיכנס לתוך פינה קטנה של חייה. היא הרגישה את המילים "אני מצטערת" מתהוות על לשונה – תגובה מכנית, כך הניחה, לכך, שדברה בחופשיות רבה מדי. אבל היא לא רצתה להתנצל בפני האיש הזה על שום דבר, אז במקום זה היא פשוט אמרה, "לצערי, אדווינה לא בבית, כך שביקורך היה לחינם."

"אה, אני לא בטוח בקשר לזה," ענה. הוא אחז בזר הפרחים, שהיה תחוב תחת זרועו הימנית, בידו השנייה, ובעודו מושיט אותו קדימה, ראתה קייט שאין זה זר אחד גדול, כי אם שלושה קטנים.

"זה," אמר והניח את אחד הזרים על שולחן צד, "בשביל אדווינה.

וזה" – הוא עשה אותו דבר עם השני – "בשביל אמא שלך."

הוא נותר עם זר אחד. קייט עמדה קפואה מרוב הלם, לא מסוגלת להתיק את עיניה מן הפרחים הוורודים המושלמים. היא ידעה מה כוונתו – שהסיבה היחידה שבשלה כלל אותה במחווה הייתה כדי להרשים את אדווינה, אבל, לעזאזל, איש מעולם לא הביא לה פרחים לפני כן, והיא לא ידעה עד אותו רגע עד כמה השתוקקה לכך שמישהו יעשה זאת.

"אלו," אמר לבסוף והושיט את זר הוורדים הוורוד האחרון, "בשבילך."

"תודה לך," אמרה בהיסוס ולקחה אותם בזרועותיה. "הם מקסימים." היא רכנה כדי להריח אותם ונאנחה בהנאה כשחשה בריחם החזק. ואז שבה והרימה מבטה והוסיפה, "זה היה מאוד מתחשב מצידך לחשוב על מרי ועליי."

הוא הנהן בנימוס. "העונג כולו שלי. אני חייב להתוודות, מחזור של אחותי עשה פעם אותו דבר לאימי, ואני לא זוכר שאי פעם ראיתי אותה כה מאושרת."

"את אימך או את אחותך?"

הוא חייך לשאלתה. "שתיהן."

"ומה קרה למחזור?" שאלה קייט.

חיובו של אנתוני הפך זדוני ביותר. "הוא התחתן עם אחותי."

"המממפ. אל תחשוב שההיסטוריה תחזור על עצמה. אבל –"

קייט השתעלה, היא לא השתוקקה במיוחד להודות באמת, אך לא הייתה מסוגלת לעשות שום דבר אחר. "אבל הפרחים באמת מקסימים ו – וזאת הייתה מחווה מקסימה מצידך." היא בלעה רוק. זה לא היה לה קל. "ואני אכן מעריכה אותם."

הוא רכן לעברה קלות, עיניו הכהות מתרככות בבירור. "משפט

אדיב, "אמר בנימה מהורהרת. "וכזה שמכוון אליי, לא פחות. ובכן, זה לא היה כל כך קשה, נכון?"

קייט עברה בין רגע ממצב של רכינה מלאת רוח לעבר הפרחים להזדקפות נוקשה. "נראה שבאמת יש לך כישרון לומר בדיוק את מה שלא צריך."

"רק כשמדובר בך, העלמה שפילד היקרה לליבי. אני מבטיח לך שנשים אחרות מצפות בשקיקה למוצא פי."

"כך שמעתי," מלמלה.

עיניו ניצתו. "האם כך גיבשת את דעתך עליי? כמובן! ליירי וויסלדאון הנכבדה. הייתי צריך לדעת. אלוהים, יש לי חשק לחנוק את האישה הזאת."

"אני חושבת שהיא די פקחית ודי קולעת," אמרה קייט בצדקנות. "מובן שתחשבי כך," השיב.

"לורד ברידג'רטון," סיננה קייט, "אני בטוחה שלא הגעת לכאן כדי להעליב אותי. תרצה שאמסור לאדווינה הודעה בשמך?"

"אני לא חושב. אני לא משוכנע לגמרי שההודעה תגיע אליה כלשונה."

זה באמת היה יותר מדי. "אני לעולם לא ארד לשפל כזה, שיחבל במסר שנועד למישהו אחר," הצליחה קייט לומר איכשהו. כל גופה רעד מזעם, ואילו הייתה אישה בעלת פחות שליטה עצמית, ידיה היו ודאי אוחזות בגרונו. "איך אתה מעז לרמוז אחרת."

"בסופו של דבר, העלמה שפילד," אמר בשלווה מרגיזה, "אני באמת לא מכיר אותך כל כך טוב. המעט שאני יודע עלייך מסתכם בהצהרה מלאת הלהט שלך, שלעולם לא אימצא במרחק של פחות משלושה מטרים מיישותה הנשגבת של אחותך. אמרי לי את, האם את היית מרגישה שזה בטוח להשאיר פתק אילו היית במקומי?"

"אם אתה מנסה לזכות בחסדיה של אחותי דרכי," ענתה קייט בקור מקפיא, "אתה לא עושה עבודה טובה כל כך."

"אני מודע לזה," אמר. "באמת שאני לא אמור להרגיז אותך. זה לא כל כך חכם מצידך, נכון? אבל אני חושש שזה פשוט חזק ממני."

הוא חייך חיוך זדוני והרים את שתי ידיו במחווה של חוסר אונים. "מה אוכל לומר? יש לך השפעה כזאת עליי, העלמה שפילד."

החיוך שלו, כך התחוויר לקייט למגינת ליבה, היה כוח שבהחלט אין לזלזל בו. היא הרגישה חולשה לפתע. כיסא... כן, מה שהייתה זקוקה לו היה לשבת. "שב בבקשה", אמרה והחווטה בידה לעבר ספת הדמשק הכחולה, בעודה ממהרת להתיישב על כיסא מעברו השני של החדר. היא לא רצתה במיוחד שיישאר, אבל לא יכלה לשבת בלי להציע גם לו לעשות זאת, והיא החלה להרגיש כי רגליה עשויות חמאה.

אם הוויקונט חשב שפרץ הנימוס שלה מוזר, הרי שלא אמר דבר שהסגיר זאת. במקום זאת הזיז קופסה ארוכה ושחורה מעל לספה והניח אותה על השולחן ואז התיישב במקומה. "האם זה כלי נגינה?" שאל והצביע על הקופסה.

קייט הנהנה. "חליל."

"האם את מנגנת?"

היא נענעה בראשה ואז הטתה אותו מעט והנהנה. "אני מנסה ללמוד. התחלתי רק השנה."

הוא הנהן בתשובה, וזה, ככל הנראה, אמור היה להיות סוף השיחה, מכיוון שלאחר מכן שאל בנימוס, "מתי את צופה שאדווינה תשוב?" "לפחות עוד שעה, אני חושבת. מר ברברוק לקח אותה לרכיבה בכרכרה הפתוחה שלו."

"נייג'ל ברברוק?" הוא כמעט השתנק כשביטא את השם.

"כן, למה?"

"לאיש יש יותר שיער משכל. הרבה יותר."

"אבל הוא מקריח," לא התאפקה מלציין.

הוא חייך. "ואם זה לא מוכיח את טענתי, אני לא יודע מה יוכיח אותה."

קייט הגיע למסקנה דומה בנוגע למידת האינטליגנציה של מר ברברוק (או היעדרה), אבל היא אמרה, "האין זה נחשב בלתי מנומס להעליב מחזר מתחרה?"

אנתוני פלט נחרה קלה. "זה לא היה עלבון. זאת הייתה האמת. הוא חיזר אחרי אחותי בשנה שעברה. הוא ניסה. דפני עשתה כמיטב יכולתה להניא אותו. הוא בחור חביב למדי, אני מודה, אבל לא מישהו שהיית רוצה שיבנה לך ספינה אילו נתקעת על אי בודד."

במוחה של קייט עלה חיזיון מוזר ובלתי רצוי של הוויקונט, תקוע על אי בודד, בגדיו קרועים, עורו צרוב שמש. הוא הותיר אותה בתחושה של חמימות בלתי נוחה. אנתוני היטה את ראשו ובחן אותה במבט מלא תהייה. "אמרי לי, העלמה שפילד, האם את חשה בטוב?" "מעולה!" היא כמעט נבחה. "מעולם לא הרגשתי טוב יותר. מה

אמרת?"

"את נראית מעט סמוקה." הוא רכן לעברה והביט בה בעניין. היא באמת לא נראתה כשורה.

קייט נופפה בידה על פניה. "מעט חם כאן, אינך חושב?"

אנתוני נענע בראשו לאט. "כלל וכלל לא."

היא הביטה בדלת בכמיהה. "אני תוהה היכן מרי."

"האם את מצפה לבואה?"

"לא מתאים לה להשאיר אותי ללא השגחה למשך זמן רב כל כך,"

הסבירה.

ללא השגחה? ההשלכות היו מפחידות. בעיני רוחו אנתוני ראה עצמו לפתע נכנס למלכודת של נישואין לעלמה שפילד הבכורה, וזה גרם לו להתכסות זיעה קרה. קייט הייתה כל כך שונה מכל דבוטנטית שפגש אי פעם, עד כי שכח לגמרי שהם היו זקוקים למלווה. "אולי היא לא מודעת לזה שאני כאן," אמר במהירות.

"כן, כנראה שזאת הסיבה." היא זינקה על רגליה וחצתה את החדר

לעבר הפעמון, משכה בחבל בחוזקה ואמרה, "אני רק אצלצל כדי שמישהו יודיע לה. אני בטוחה שהיא לא תרצה להחמיץ אותך."

"יפה. אולי היא תוכל לארח לנו לחברה בזמן שאנו ממתנינים

לשובה של אחותך."

קייט קפאה במחצית הדרך אל כיסאה. "אתה מתכוון לחכות

לאדווינה?"

הוא משך בכתפיו, נהנה ממורת הרוח שלה. "אין לי שום תוכניות אחרות לאחר הצהריים."

"אבל זה עלול לקחת לה שעות!"

"שעה לכל היותר, אני בטוח; וחוץ מזה –" הוא קטע את דבריו, כשהבחין במשרתת שהגיעה ועמדה בפתח.

"צלצלת, העלמה?" שאלה המשרתת.

"כן, תודה לך, אני," ענתה קייט. "האם תוכלי בבקשה להודיע לגברת שפילד שיש לנו אורח?"

המשרתת החוותה קידה ויצאה.

"אני בטוחה שמרי תרד בכל רגע," אמרה קייט, שלא הייתה מסוגלת להפסיק לתופף ברגלה. "בכל רגע ממש. אני בטוחה."

הוא רק חייך למראה ההרגל המרגיז הזה ונראה רגוע ונינוח עד מאוד על הספה.

דממה מביכה השתררה בחדר. קייט שלחה לעברו חיוך מתוח. הוא רק הרים גבה בתגובה.

"אני בטוחה שהיא תהיה פה –"

"בכל רגע ממש," סיים במקומה ונשמע משועשע עד עמקי נשמתו. היא שקעה בחזרה בכיסאה, מנסה לא לחייך. נראה היה שלא הצליחה.

בדיוק אז פרצה במסדרון המולה קטנה – כמה נביחות כלביות בבירור, מלוות בצווחה דקה: "ניוטון! ניוטון! הפסק זאת מייד!" "ניוטון?" שאל הוויקונט.

"הכלב שלי," הסבירה קייט ונאנחה בזמן שקמה על רגליה. "הוא –"

"ניוטון!"

"– ומרי לא כל כך מסתדרים, אני חוששת." קייט נעה לעבר הדלת. "מרי? מרי?"

אנתוני קם יחד עם קייט וחייך, בשעה שהכלב פלט עוד שלוש נביחות מחרישות אוזניים שמיד אחריהן נשמעה עוד צווחה מבועתת של מרי. "איזה סוג הוא," מלמל, "מסטיף?" זה היה חייב להיות

מסטיף. העלמה שפילד הבכורה נראתה בדיוק כמו מישהי שתגדל מסטיף אימתני שיסור לפקודתה.

"לא," אמרה קייט ויצאה בריצה אל המבואה, בשעה שמרי פלטה

עוד זעקה. "הוא –"

אבל אנתוני לא שמע את דבריה. בכל אופן, זה לא שינה הרבה, מאחר שרגע לאחר מכן טפף פנימה כלבלב הקורגי בעל החזות הכי פחות מאיימת שראה מעודו, עם פרווה עבותה בגוון קרמל ועם בטן שכמעט נגררה על הרצפה.

אנתוני קפא מרוב הפתעה. זה היה היצור המבעית מן המסדרון?

"שלום לך, כלב," אמר בתקיפות.

הכלב נעצר מייד, התיישב על מקומו ו... חייך?

פרק 4

למרבה הצער, לא עלה בידיה של מחברת שורות אלו לדלות את כל הפרטים על אודות ההתרחשויות הרבות ביום חמישי האחרון באזור אגם הסרפנטיין שבהייד פארק, שבהן היו מעורבים הוויקונט ברידג'רטון, מר נייג'ל ברברוק, שתי העלמות שפילד וכלב חסר שם מגזע לא מוגדר.

מחברת שורות אלו לא הייתה עדת ראייה למתרחש, אבל כל העדויות מצביעות על כך שהכלב חסר השם יצא כשידו על העליונה.

חדשות החברה הגבוהה של ליידי וויסלדאון, 25 באפריל 1814

קייט מעדה בחזרה אל תוך חדר ההסבה והתנגשה במרי, כששתיהן ניסו להידחק בו זמנית מבעד לפתח. ניוטון ישב שמח וטוב לב במרכז החדר, מרייר על השטיח הכחול לבן ומביט מעלה אל הוויקונט בחיוך. "אני חושבת שהוא מחבב אותך," אמרה מרי בהאשמה מסוימת. "הוא מחבב גם אותך, מרי," אמרה קייט. "הבעיה היא שאת לא מחבבת אותו."

"הייתי עשויה לחבב אותו יותר, אלמלא ניסה לתקוף אותי בכל פעם שאני עוברת במסדרון."

"חשבתי שאמרת שהגברת שפילד והכלב לא מסתדרים," אמר הלורד ברידג'רטון.

"הם לא," ענתה קייט. "כלומר הם כן, כלומר הם לא והם כן."
 "זה ללא ספק מעמיד דברים על דיוקם," מלמל.
 קייט התעלמה מהלגלוג השקט שלו. "ניוטון אוהב את מרי,"
 הסבירה. "אבל מרי לא אוהבת את ניוטון."
 "הייתי יכולה לאהוב אותו מעט יותר," קטעה אותה מרי, "אילו
 אהב אותי מעט פחות."
 "אם כך," המשיכה קייט בנחישות, "ניוטון המסכן רואה במרי
 מעין אתגר, וכאשר הוא רואה אותה... היא משכה בכתפיה בחוסר
 אונים. "ובכן, אני חוששת שהוא אוהב אותה יותר."
 כמו על פי אות הכלב קלט במבטו את מרי וניגש היישר אל
 רגליה.
 "קייט!" קראה מרי.
 קייט מיהרה אל אימה החורגת, בדיוק כאשר ניוטון התרומם על
 רגליו האחוריות והניח את כפותיו הקדמיות מעט מעל ברכיה של מרי.
 "ניוטון, ארצה!" נזפה בו. "כלב רע. כלב רע."
 הכלב התיישב על אחוריו ביבבה קטנה.
 "קייט," אמרה מרי בקול תקיף ביותר, "הכלב הזה חייב לצאת
 לטיול. עכשיו."
 "תכננתי להוציא אותו כאשר הוויקונט הגיע," ענתה קייט, מצביעה
 לעבר האיש שבצידו השני של החדר. זה באמת היה ראוי לציון, כמות
 הדברים שהייתה יכולה להאשים בהם את האיש הבלתי נסבל הזה
 אילו רק רצתה בכך.
 "הו!" פלטה מרי זעקה. "אני מתנצלת, אדוני הלורד. כמה לא
 מנומס מצירי לא לכרך אותך."
 "הסירי דאגה מליבך," אמר בנועם, "היית טרודה מעט בהגיעך."
 "כן," רטנה מרי, "הכלב הנוראי הזה. אך אבוי, איפה הנימוסים
 שלי? האם אוכל להציע לך כוס תה? משהו לאכול? כל כך יפה מצדך
 לבוא לבקר אותנו."
 "לא, תודה. עד כה נהניתי מחברתה המרעננת של בתך, בזמן
 שחייתי לבואה של העלמה אדווינה."

"אה, כן," ענתה מרי. "אדווינה יצאה עם מר ברברוק, אני חושבת. האין זאת, קייט?"

קייט הנהנה מכנית, לא בטוחה שנעם לה הכינוי "מרעננת".
"האם אתה מכיר את מר ברברוק, לורד ברידג'רטון?" שאלה מרי.
"הו, כן," אמר באיפוק, שהפגיע את קייט למדי. "כן, אני מכיר."
"לא הייתי בטוחה אם עליי להרשות לאדווינה לצאת איתו לרכיבה. הכרכרות הפתוחות הללו קשות ביותר לנהיגה, לא כן?"
"אני מאמין שמר ברברוק נוהג את סוסיו ביד יציבה," ענה אנתוני.
"הו, יפה," ענתה מרי ופלטת אנחת רווחה עמוקה. "זה ללא ספק מרגיע אותי מאוד."

ניוטון פלט נביחת סטקטו רק כדי להזכיר לכולם את נוכחותו.
"כדאי שאמצא את הרצועה שלו ואקח אותו לטיול," אמרה קייט במהירות. היא ללא ספק שמחה להזדמנות לצאת לאוויר הפתוח. וזה יהיה נחמד להימלט מנוכחותו השטנית של הוויקונט. "אם תסלח לי."
"אבל חכי, קייט!" קראה מרי. "את לא יכולה להשאיר את לורד ברידג'רטון כאן איתי. אני בטוחה שאשעמם אותו עד דמעות."
קייט הסתובבה על מקומה לאט, חוששת ממילותיה הבאות של מרי.

"לעולם לא תוכלי לשעמם אותי, הגברת שפילד," אמר הוויקונט, הולל מקסים שכמותו.

"הו, ודאי שאוכל," עמדה על דעתה. "מעולם לא נאלצת לשוחח עימי במשך שעה. זה בערך הזמן שייקח לאדווינה לשוב."
קייט בהתה באימה החורגת, לסתה פעורה, בפועל, בהבעת הלם גמורה. מה לעזאזל מרי חשבה שהיא עושה?
"למה שלא תתלווה אל קייט ותקחו את ניוטון לטיול?" הציעה מרי.

"הו, לעולם לא אוכל לבקש מהלורד ברידג'רטון להתלוות אליי בביצוע אחת מהמטלות שלי," מיהרה קייט לומר. "זאת תהיה גסות רוח גמורה, ואחרי הכול הוא האורח המכובד שלנו."
"אלו שטויות," ענתה מרי, לפני שלוויקונט הייתה הזדמנות

להוציא הגה. "אני בטוחה שהוא לא יראה זאת כמטלה. האין זאת, אדוני?"

"מובן שלא," מלמל ונראה כן לחלוטין. אבל, מצד שני, מה עוד יכול היה לומר?

"ובכן, העניין סודר," אמרה מרי ונשמעה מרוצה מעצמה באופן יוצא מגדר הרגיל. "ומי יודע? ייתכן שתתקלו באדווין בדרככם. זה יהיה נחמד, לא כן?"

"בהחלט," מלמלה קייט בשקט. זה יהיה נפלא להיפטר מן הוויקונט, אבל הדבר האחרון שרצתה לעשות היה לעזור לו ללכוד את אדווין בטופריו. אחותה הייתה עדיין צעירה ונוחה להתרשם. מה אם לא תוכל לעמוד בפני אחד החיוכים שלו? או לשונו החלקלקה? אפילו קייט הייתה מוכנה להודות, שלורד ברידג'רטון הקרין קסם בכמות בלתי מבוססת, והיא אפילו לא חיבבה את האיש! השפעתו על אדווין, בעלת הטבע הפחות חשדני, עלולה להיות הרסנית.

היא פנתה אל הוויקונט. "אתה לא צריך להרגיש חייב להתלוות אליי בזמן שאני מטיילת עם ניוטון, אדוני."

"לעונג יהיה לי הדבר," אמר בחיוך מרושע, ולקייט היה רושם ברור, שהוא הסכים להתלוות אליה במטרה היחידה להרגיז אותה. "מלבד זאת," המשיך, "כפי שאמרה אימך, אנחנו עשויים לפגוש את אדווין, האם לא יהיה זה צירוף מקרים נפלא?"

"נפלא," השיבה קייט ביובש. "ממש נפלא."

"מצוין!" אמרה מרי ומחאה כף אל כף בשמחה. "ראיתי את הרצועה של ניוטון על השולחן במבואה. הנה, אלך ואביא לך אותה." אנתוני הביט במרי יוצאת מהחדר ואז פנה אל קייט ואמר, "זה נעשה בצורה יפה מאוד."

"אכן," מלמלה קייט.

"האם את חושבת," לחש, בעודו רוכן לעברה, "שהשידוך מיועד לאדווין או לך?"

"לי?" קייט התחלחלה. "אתה בטח מתלוצץ."

אנתוני שפשף את סנטרו בהבעה מלאת ריכוז ובהה בפתח החדר,

שדרכו יצאה מרי זה עתה. "אני לא בטוח," אמר בנימה מהורהרת, "אבל –" הוא סגר את פיו, כששמע את צעדיה של מרי חוזרים ומתקרבים.

"בבקשה," אמרה מרי והושיטה את הרצועה לקייט. ניוטון נבח בהתלהבות ונסוג כאילו בכוונתו לזנק לעבר מרי – ללא ספק כדי להרעיף עליה כל מיני מחוות אהבה בלתי רצויות – אבל קייט אחזה בחוזקה בקולר שלו.

"בבקשה," שינתה מרי מסלול בזריזות והושיטה את הרצועה לאנתוני. "למה שלא תיתן את זה לקייט? אני מעדיפה לא להתקרב יותר מדי."

ניוטון נבח והביט אל מרי בכמיהה, ואילו זו נסוגה עוד יותר מפניו.

"אתה," אמר אנתוני בתקיפות לכלב, "שב בשקט." להפתעתה הרבה של קייט, ניוטון ציית והניח את אחוריו השמנמנים על השטיח בלהיטות קומית כמעט.

"הנה," אמר אנתוני ונשמע די מרוצה מעצמו. הוא הושיט את הרצועה לקייט. "האם תתכבדי לעשות זאת, או שמא אעשה זאת אני?" "הו, קדימה, עשה זאת אתה," ענתה. "נראה שיש לך זיקה מיוחדת למין הכלבי."

"בהחלט," השיב מייד, שומר על קול נמוך מספיק כדי שמרי לא תשמע, "הם לא כל כך שונים מנשים. שני המינים מצפים בשקיקה למוצא פי."

קייט דרכה על ידו, בזמן שכרע כדי להדק את הרצועה אל הקולר של ניוטון. "אופס," אמרה באופן לא משכנע במיוחד. "אני כל כך מצטערת."

"דאגתך הכנה לשלומי מערערת אותי," ענה וקם על רגליו. "אני עלול לפרוץ בדמעות."

ראשה של מרי הגיח לרגע בין קייט לאנתוני. היא לא יכולה הייתה לשמוע מה אמרו, אבל נראתה מוקסמת בעליל. "האם משהו לא כשורה?" ביררה.

"כלל וכלל לא, ענה אנתוני, בדיוק ברגע שקייט השיבה ב"לא" תקיף.

"יפה," אמרה מרי נמרצות. "אם כך אלוה אתכם לדלת." לקול נביחתו הנלהבת של ניוטון הוסיפה, "ואולי עדיף שלא. אני לא רוצה להימצא במרחק של פחות משלושה מטרים מהכלב הזה. אבל אנופף לכם לשלום."

"מה הייתי עושה," אמרה קייט למרי בזמן שחלפה על פניה, "בלי נפנוף הפרידה שלך?"

מרי חייכה בערמומיות. "אני באמת לא יודעת, קייט. אני באמת לא יודעת."

מה שגרם לבטנה של קייט להתהפך מעט בחשד קל, שלורד ברידג'רסטון אולי צדק. אולי מרי מנסה לשדך לא רק את ארווינה בפעם הזאת.

וזאת הייתה מחשבה מפחידה.

מרי המשיכה לעמוד במבואה, כשקייט ואנתוני יצאו מבעד לפתח ופנו מערבה לאורך רחוב מילנר. "אני בדרך כלל נשארת ברחובות הקטנים ועושה את דרכי לעבר דרך ברומפטון," הסבירה קייט, בחושבה שאולי אינו מכיר כל כך טוב את האזור הזה של העיר, "ואז אני הולכת משם לכיוון הייד פארק. אבל אנחנו יכולים ללכת ישר לאורך רחוב סלואון, אם אתה מעדיף."

"מה שאת מעדיפה," השיב. "אני אלך בעקבותיך."

"בסדר גמור," ענתה קייט והלכה בנחישות במעלה רחוב מילנר לכיוון גני לנוקס. אולי אם תביט נכוחה ותתקדם בצעדים נמרצים, הוא יימנע משיחה. זמן הטויל היומי עם ניוטון היה אמור להיות הזמן שלה למחשבות. היא לא שמחה לצרף אותה אליו.

האסטרטגיה שלה עבדה די טוב למשך דקות אחדות. הם צעדו בדממה כל הדרך עד לפינת רחוב האנס ודרך ברומפטון, ואז הוא אמר באופן די פתאומי, "אחי עשה מאיתנו צחוק אתמול בערב."

זה גרם לה לעצור על מקומה. "אבקש את סליחתך?"

"את יודעת מה הוא סיפר לי עלייך לפני שערך בינינו היכרות?"

קייט מעדה קצת, לפני שנענעה בראשה לשלילה. ניוטון מצידו לא עצר על מקומו ומשך ברצועה כמו משוגע.
"הוא סיפר לי שלא הפסקת לדבר עליי."
"ובכן, קייט ניסתה למשוך זמן, "בקווים כלליים זה לא יהיה לגמרי לא נכון."

"הוא רמז, "הוסיף אנתוני, "שלא הפסקת לשבח אותי."
היא לא הייתה אמורה לחייך. "זה לא נכון."
נראה שגם הוא לא היה אמור לחייך, אבל קייט שמחה שעשה זאת.
"לא חשבתי כך, "ענה.

הם פנו במעלה דרך ברומפטון לעבר נייטסברידג' והייד פארק, וקייט שאלה, "למה שיעשה דבר שכזה?"
אנתוני לכסן לעברה מבט. "אין לך אח, נכון?"
"לא, רק אדווינה, חוששתני, והיא בלי ספק ממין נקבה."
"הוא עשה זאת, "הסביר אנתוני, "פשוט כדי להציק לי."
"מטרה נעלה, "סיננה קייט בלחש.
"שמעתי את זה."
"חשבתי שתשמע, "הוסיפה.

"ואני מניח, "המשיך, "שהוא רצה להציק גם לך."
"לי?" קראה. "מדוע ולמה? מה יכולתי כבר לעולל לו?"
"אולי הרגזת אותו מעט כשהשמצת את אחיו האהוב, "העלה סברה.

היא הרימה גבותיה. "האהוב?"
"הנערץ עד מאוד?" הציע.

היא נענעה בראשה. "גם זה לא משכנע."

אנתוני חייך. העלמה שפילד הבכורה, למרות נטייתה המעצבנת לשתלטנות, הייתה בעלת שנינות מעוררת התפעלות. הם הגיעו לנייטסברידג', ואז אחז בזרועה, והם חצו את נתיב התנועה ופנו אל אחד השבילים הקטנים יותר שהובילו אל דרך סאות' קאריג' שבתוך הייד פארק. ניוטון, שהיה בלי ספק כלב כפרי בנשמתו, האיץ את צעדיו באופן ניכר ברגע שנכנסו לסביבה ירוקה יותר, אף כי

קשה לדמיין את הכלבון המגושם הזה נע באופן שיהיה ראוי לתואר מהיר.

עם זאת נראה הכלב עולץ למדי, וללא ספק גילה עניין רב בכל פרח, חיה קטנה או עובר אורח שנקרה בדרכם. היה זה יום אביב קריר, אבל השמש הייתה חמימה והשמיים היו כחולים ובהירים להפליא לאחר ימי גשם לונדוניים טיפוסיים רבים כל כך. ואף שהאישה שנשענה על זרועו לא הייתה זו שתכנן לשאת – לא לאישה ואף לא לשום מקום אחר – מילאה את אנתוני תחושה קלילה ונעימה של נינוחות. "שמא נחצה לרוטן רואו?" שאל את קייט.

"המממ?" באה תשובתה פזורת הדעת. פניה היו מופנות אל השמש, והיא רחצה בחומה. ולמשך רגע מטריד ביותר אנתוני חש דקירה חדה של... משהו.

משהו? הוא ניער מעט את ראשו. זו בשום פנים ואופן לא יכולה להיות תשוקה. לא כלפי האישה הזאת. "אמרת משהו?" מלמלה.

הוא כחכח בגרונו ושאף שאיפה עמוקה, אשר קיווה כי תסדיר את מחשבותיו. במקום זה הוא רק שאף משב מסחרר מן הניחוח שלה, שהיה שילוב משונה של חבצלות אקזוטיות ושל סבון רגיל. "נראה שאת נהנית מן השמש," אמר.

היא חייכה והפתתה את עיניה צלולות המבט לעברו. "אני יודעת שזה לא מה שאמרת, אבל כן, אני נהנית. היה גשום נורא לאחרונה." "חשבתי שנשים צעירות לא אמורות לחשוף פניהן לשמש," התגרה בה.

היא משכה בכתפיה ונראתה רק מעט נבוכה, כשענתה, "הן לא. כלומר אנחנו לא. אבל זה מרגיש שמיימי." היא פלטה אנחה קטנה, ומבט של כמיהה חלף על פניה. מבט מרוכז כל כך, עד שליכו של אנתוני כמעט יצא אליה. "כמה הייתי רוצה להסיר את המצנפת שלי," אמרה בערגה.

אנתוני הנהן בהסכמה; הוא חש תחושה דומה בנוגע לכובעו. "את יכולה אולי לדחוף אותה רק מעט לאחור בלי שאיש ישים לב," הציע.

"אתה חושב?" פניה הוארו מעצם המחשבה על כך, והדקירה המוזרה הזאת של אותו משהו שבה ופילחה את קרביו.

"כמובן," מלמל והרים את ידו כדי לסדר את שולי המצנפת. היה זה אחד מאותם אביזרי אופנה משונים, שנראה היה כי נשים מחבבות, סרטים ותחרה לרוב, שהיו קשורים בדרך ששום גבר בר דעת לא יוכל להבין. "הנה, אל תזוזי רק לרגע. אני אסדר את זה."

קייט עמדה בלי נוע, בדיוק כפי שהורה לה, אבל כשאצבעותיו חלפו בטעות על פני רקתה, היא הפסיקה גם לנשום. הוא עמד כל כך קרוב, והיה בכך משהו מוזר מאוד. היא יכולה הייתה להרגיש את חום גופו ולחוש את ריח הסבון הנקי שנדף ממנו.

והדבר שילח זרם של מודעות לאורך גופה.

היא שנאה אותו, או לפחות סלדה ממנו והסתייגה ממנו בכל ליבה, ובכל זאת חשה בנטייה בלתי סבירה בעליל לרכון מעט לפנים, עד שהרווח ביניהם יצטמצם ואז ייעלם ו...

היא בלעה רוק והכריחה עצמה לסגת. אלוהים אדירים, מה עובר עליה?

"חכי רגע," אמר, "לא סיימתי."

קייט הושיטה ידיה, ואצבעותיה סידרו בקדחתנות את מצנפתה. "אני בטוחה שזה בסדר גמור. אתה לא – אתה לא צריך לדאוג לזה."

"האם את יכולה להרגיש את השמש טוב יותר?" שאל.

היא הנהנה, על אף שהייתה כל כך פזורת דעת עד שלא הייתה בטוחה אפילו שזה נכון. "כן, תודה לך. זה מקסים. אני –הו!"

"ניוטון!" קראה, נהדפת קדימה בעקבות הרצועה. אבל הכלב כבר ראה משהו – לקייט לא היה כל מושג מה – ושעט בהתלהבות קדימה, כשהוא מושך אותה אחריו עד שמעדה בעקבותיו, כשכל גופה נמשך בהטיה קדימה וכתף אחת שלה מוטה מן המשיכה. "ניוטון!" קראה שוב, חסרת אונים למדי. "ניוטון! עצור!"

אנתוני הביט משועשע בכלב שהסתער קדימה; הוא נע במהירות רבה יותר ממה ששיער שרגליו הקצרות, השמנמנות מסוגלות.

קייט עשתה ניסיון נועז לשמר את אחיזתה ברצועה, אבל ניוטון נבח עתה בטירוף ורץ בלהט דומה.

"העלמה שפילד, הרשי לי לאחוז ברצועה," צעק ורץ קדימה לעזור לה. זאת לא הייתה הדרך הזוהרת ביותר לשחק את תפקיד הגיבור, אבל הכול הולך כאשר אדם מנסה להרשים את אחותה של כלתו לעתיד.

אבל בדיוק כשאנתוני הצליח להדביק אותה, ניוטון משך משיכה רצינית ברצועה, והיא השתחררה מאחיזתה. קייט פלטה צווחה ורצה קדימה, אבל הכלב ברח בריצה, כשהרצועה מתפתלת בעקבותיו על העשב מאחוריו.

אנתוני לא ידע אם לצחוק או לנהום. היה ברור כי ניוטון לא רצה שיתפסו אותו.

קייט קפאה לרגע, יד אחת מהודקת על פיה. ואז ננעצו עיניה באנתוני, והייתה לו הרגשה מהסוג הגרוע ביותר שהוא יודע מה בכונתה לעשות.

"העלמה שפילד," אמר במהירות. "אני בטוח –"

אבל היא פתחה בריצה חסרת כל גינונים וצעקה, "ניוטון!" אנתוני פלט אנחה לאה והחל לרוץ אחריה. הוא לא יכול היה לתת לה לדרוף אחר הכלב לבדה ועדיין להתיימר לכנות עצמו ג'נטלמן.

היה לה איזושהו יתרון פתיחה על פניו, ועם זאת כאשר השיג אותה אחרי הסיבוב, נעצרה. היא התנשפה בכבדות, ידיה על מותניה, בעודה סוקרת את סביבותיה.

"לאן הוא הלך?" שאל אנתוני, מנסה לשכוח שיש משהו משעשע למדי באישה מתנשפת.

"אני לא יודעת." היא הפסיקה כדי לשאוף אויר. "אני חושבת שהוא רודף אחר ארנב."

"הו ובכן, אם כך יהיה קל לתפוס אותו," אמר. "מאחר שארנבים תמיד משוטטים באין מפריע בשבילים הומי אדם."

היא הזעיפה פנים בתגובה לסרקזם שלו. "מה אנחנו אמורים לעשות?"

אנתוני הרגיש דחף לומר, "ללכת הביתה ולהשיג כלב אמיתי," אבל היא נראתה כל כך מודאגת, עד שנשך את לשונו. למעשה, במבט מדוקדק יותר היא נראתה יותר נרגזת מאשר מודאגת, אבל הייתה בלי ספק גם מעט דאגה שם.

אז במקום זאת אמר, "אני מציע שנחכה עד שנשמע מישוהו צווח. בכל רגע הוא יזנק ודאי היישר על איזו עלמה צעירה, ונשמתה תפרח מרוב בהלה."

"אתה חושב?" היא לא נראתה בטוחה. "מכיוון שהוא לא הכלב הכי מפחיד למראה. הוא חושב שהוא מפחיד וזה בעצם די מתוק, למעשה, אבל האמת היא ש –"

"אייאאאאא!"

"אני חושב שקיבלנו תשובה," אמר אנתוני ביובש ופנה לכיוונה של הצווחה הנשית האנונימית.

קייט מיהרה בעקבותיו, והם חצו את המדשאה לעבר דוטן דואו. הוויקונט רץ לפניה, וכל מה שיכלה לחשוב עליו היה שהוא ודאי ממש רוצה לשאת את אדווין, כיוון שלמרות העובדה שהיה ללא ספק אתלט נפלא, הוא נראה בלתי מכובד בעליל בעודו חוצה את הפארק בריצה במרדף אחר קורגי שמנמן. גרוע מכך, הם ייאלצו לחלוף בריצה על פני דוטן דואו, אתר הרכיבה והנהיגה המועדף על בני החברה הגבוהה.

כולם יראו אותם. גבר נחוש פחות היה מוותר מזמן.

קייט המשיכה לרוץ אחריהם, אבל פיגרה מאחור. היא לא בילתה זמן רב במכנסי רכיבה, אבל הייתה בטוחה שקל יותר לרוץ בהם מאשר בחצאית. בייחוד כאשר נמצאים בחברה ואין אפשרות להרים אותה מעל לקרסוליים.

היא חצתה את דוטן דואו, מסרבת ליצור קשר עין עם כל אחת ואחד מהגבירות ומהאדונים האופנתיים שיצאו לרכוב על סוסיהם. תמיד יש סיכוי שלא יזהו אותה בתור העלמה ההמונית שחוצה את הפארק כאילו מישוהו הבעיר אש בעקביה. אין הרבה סיכוי, אבל יש סיכוי כלשהו בכל זאת.

כאשר הגיעה שוב לרשא, מעדה לרגע והייתה צריכה לעצור כדי לנשום כמה נשימות עמוקות. ואז תקפה אותה האימה. הם היו כמעט על גדות הסרפנטיין.
הו, לא.

לא היה דבר שניוטון הקטן אהב יותר מאשר לקפוץ אל תוך האגם. והשמש הייתה בדיוק חמימה מספיק כדי לגרום לעניין להיראות מפתה, בייחוד אם אתה יצור מכוסה בפרווה עבה וכבדה, יצור שרץ במהירות מסחררת במשך חמש דקות. כלומר מסחררת ביחס לקורגי בעל עודף משקל.

ועל אף זאת, כך ציינה לעצמה קייט בעניין מסוים, מהר מספיק כדי לברוח מוויקונט בגובה מטר ושמונים.

קייט הרימה את חצאיתה בשני סנטימטרים לערך – לעזאזל עם הקהל, אין לה זמן להתעסק בדקויות כרגע – והמשיכה לרוץ. לא הייתה שום דרך שבה יכולה הייתה להדביק את ניוטון, אבל אולי תוכל להדביק את הלורד ברידג'רטון לפני שיהרוג את ניוטון. מחשבה על רצח ודאי עוברת לו בראש כרגע. האיש צריך להיות קדוש כדי לא לרצות לרצוח את הכלב.

ואם אחוז אחד ממה שכתוב עליו אצל וויסלדאון נכון, הוא לא קדוש כלל.

קייט השתנקה. "לורד ברידג'רטון!" קראה, מתכוונת לומר לו לנטוש את הצייד. היא פשוט תצטרך להמתין עד שניוטון יתיש את עצמו. עם רגליים באורך עשרה סנטימטרים זה אמור לקרות די מהר. "לורד ברידג'רטון! אנחנו יכולים פשוט –"

קייט נעצרה במקומה. האם זאת אדווין שם על גדות הסרפנטיין? היא מצמצצה. זאת הייתה, אדווין, שעמדה בחן כשידיה שלובות לפנייה. ונראה כאילו מר ברברוק חסר המזל עוסק בתיקון הכרכרה שלו.

ניוטון קלט במבטו את אדווין באותו רגע שבו קייט קלטה אותה. הוא נעצר לרגע, שינה את מסלולו בפתאומיות, נבח בעליזות ורץ לעבר אהובתו.

"לורד ברידג'רטון!" קראה קייט שוב. "ראה, הבט! הנה –
אנתוני הסתובב למשמע קולה ואז עקב אחר אצבעה המורה לעבר
אדווינה. אם כך זאת הייתה הסיבה שבגללה ביצע הכלב הארור פנייה
של תשעים מעלות במסלול הריצה שלו. אנתוני כמעט החליק על
הבוץ ונפל על אחוריו בניסיונו לתמרן סיבוב חד כל כך.

הוא רצה להרוג את הכלב הזה.

לא. הוא רצה להרוג את קייט שפילד.

לא, אולי –

מחשבות הנקמה העליונות של אנתוני נקטעו בפתאומיות על ידי
צווחתה של אדווינה, "ניוטון!"

אנתוני אהב לחשוב על עצמו כעל אדם, שידוע לנקוט פעולות
החלטיות, אבל כאשר ראה את הכלב מזנק באוויר ומשליך עצמו
לעבר אדווינה, פשוט קפא מרוב הלם. שייקספיר עצמו לא היה יכול
להמציא סיום הולם יותר לפארסה הזאת, והכול התרחש ממש לנגד
עיניו של אנתוני כמו בהילוך איטי.

ולא היה דבר שיכול היה לעשות בקשר לזה.

הכלב עמד להתנגש היישר בעצם החזה של אדווינה. אדווינה
עמדה לבצע סלטה לאחור.

היישר אל תוך הסרפנטיין.

"לאאאאא!" צרח והסתער קדימה על אף שידע, כי כל ניסיון נועז
מצידו יהיה חסר תועלת לחלוטין.

ספלאש!

"אלוהים אדירים!" קרא ברברוק. "היא רטובה כולה!"

"ובכן, אל תעמוד שם סתם כך," התנפל עליו אנתוני, שהגיע
לזירת ההתרחשות והסתער אל תוך המים. "עשה משהו כדי לעזור!"
היה ברור כי ברברוק לא מבין בדיוק מה זה אומר, כיוון שהוא
פשוט עמד שם, בעיניים פעורות, בזמן שאנתוני הושיט ידו, אחז בידה
של אדווינה ומשה אותה בחזרה לעמידה.

"את בסדר?" שאל בקול צרוד.

היא הנהנה, פלטה מים והתעטשה חזק מכדי שתוכל לענות.

"העלמה שפילד," שאג, בראותו את קייט נעצרת על הגדה.
 "לא, לא את," הוסיף, כאשר הרגיש את אדווין נדרכת לצידו.
 "אחותך."

"קייט?" שאלה, ממצמצת כדי להיפטר מן המים המלוכלכים
 שחדרו לעיניה. "איפה קייט?"

"יבשה כמו עצם על הגדה," מלמל ומיד אחר כך השמיע צעקה
 לעברה של קייט, "קישרי את הכלב הארז שלך!"

ניוטון יצא בעליצות מן הסרפנטיין, מתיז מים על סביבותיו ויושב
 עכשיו על הדשא, כשלשונו משתרבת מפיו באושר. קייט מיהרה
 אליו ואחזה ברצועה. אנתוני הבחין בכך שלא היה לה כל מענה שנון
 לפקודה ששאג. יפה, חשב ברשעות. הוא לא חשב שלאישה הארורה
 יהיה מספיק שכל לדעת מתי עליה לבלום את פיה.

הוא פנה בחזרה לעבר אדווין, שבמפתיע הצליחה עדיין להיראות
 מקסים אפילו בעודה נוטפת מים. "תני לי להוציא אותך מכאן," אמר
 בזעף, ולפני שהספיקה להגיב, הניף אותה בזרועותיו ונשא אותה אל
 קרקע מוצקה.

"מעולם לא ראיתי משהו דומה לזה," אמר ברכרוק ונענע בראשו.
 אנתוני לא ענה. הוא לא חשב שיהיה מסוגל להגיב בלי להשליך
 את האידיוט אל תוך המים. מה חשב לעצמו, כשעמד כך, בעוד היצור
 העלוב, שלא ראוי להיקרא כלב, מטביע את אדווין?

"אדווין?" שאלה קייט והתקדמה עד כמה שאיפשרה זאת הרצועה
 של ניוטון, "האם את בסדר?"

"אני חושב שעשית מספיק נזק," קרא אנתוני והתקדם לעברה עד
 שהיו בקושי שלוש סנטימטרים זה מזו.

"אני?" התנשמה.

"הסתכלי עליה," התפרץ והצביע לעבר אדווין, אף כי כל תשומת
 ליבו הייתה נתונה לקייט. "רק הסתכלי עליה!"

"אבל זאת הייתה תאונה!"

"אני בסדר גמור!" קראה אדווין, שנשמעה מעט מבוהלת מעוצמת
 הכעס שבעבע בין אחותה לוויקונט. "קר לי, אבל אני בסדר!"

"רואה?" השיבה קייט והשתנקה לנוכח המראה הסתור של אחותה.
"זאת הייתה תאונה."

הוא רק שילב את זרועותיו והרים גבה.
"אתה לא מאמין לי," התנשמה. "אני לא מאמינה שאתה לא מאמין לי."

אנתוני לא אמר דבר. זה היה בלתי נתפס מבחינתו, שקייט שפילד, על כל שנינותה ותבונתה, יכלה לא לקנא באחותה. וגם אילו לא היה ביכולתה למנוע את ביש המזל הזה, הרי שוודאי נהנתה מעט מהעובדה שהיא יבשה ונינוחה, בזמן שאדווין נראתה כמו עכבר רטוב. עכבר נאה, זה נכון, אבל ללא ספק רטוב.

אבל השיחה בפירוש לא הסתיימה מבחינתה של קייט. "מלבד העובדה," אמרה בשאט נפש, "כי לעולם לא אעשה דבר שיפגע באדווין, איך אתה חושב שיכולתי לתכנן את המבצע המדהים הזה?" היא הצמידה את כף ידה הפנויה אל לחיה במחווה של פליאה נלעגת. "הו, כן, אני מכירה את שפתם הסודית של כלבי הקורגי. הוריתי לכלב לתלוש את הרצועה מידי ואז, מאחר שניחנתי בחוש שיש, ידעתי שאדווין עומדת בדיוק שם על גדות הסרפנטיין, על כן אמרתי לכלב – תוך שימוש בקשר הטלפתי העוצמתי שלנו, מאחר שהוא היה הרבה יותר מדי רחוק מכדי לשמוע את קולי בשלב זה – לשנות כיוון, לרוץ לעבר אדווין ולהפיל אותה אל תוך האגם."

"סרקזם אינו הולם אותך העלמה שפילד."

"דבר אינו הולם אותך, הלורד ברידג'רטון."

אנתוני רכן לפנים, סנטרו מזדקר קדימה באופן מאיים ביותר. "נשים לא אמורות להחזיק חיות מחמד, אם אין ביכולתן לשלוט בהן." "וגברים לא אמורים לקחת נשים עם חיות מחמד לטיול בפארק, אם אין ביכולתם לשלוט באף אחת מהן," החזירה.

אנתוני יכול היה ממש לחוש איך קצות אוזניו מאדימות מן הזעם שבקושי הצליח לשלוט בו. "את, גבירתי, מהווה סכנה לחברה." היא פתחה את פיה כאילו בכוונתה להגיב על העלבון, אבל במקום

זאת רק חייכה חיוך חורש מזימות, פנתה לכלב ואמרה, "התנער, ניוטון."

ניוטון הרים מבטו אל אצבעה, שכוונה לעבר אנתוני, והתקרב אליו בצייתנות מספר צעדים, לפני שהרשה לעצמו לנער את כל גופו ולהתיז מי אגם על כל סביבותיו.

אנתוני קפץ לעבר צווארה. "אני... הולך... להרוג אותך!" שאג. קייט התחמקה בזריזות ומיהרה לעמוד לצד אדווינה. "נו, נו, לורד ברידג'רטון," התגרתה בו, מחפשת מפלט מאחורי דמותה נוטפת המים של אחותה. "זה לא יאה לצאת מכליך בנוכחותה של אדווינה הנאוה."

"קייט?" לחשה אדווינה בבהלה. "מה קורה כאן? למה את מתנהגת אליו ברשעות כזאת?"

"למה הוא מתנהג אליו ברשעות כזאת?" סיננה קייט בתשובה. "בחיי," אמר מר ברברוק לפתע, "הכלב הזה הרטיב אותי." "הוא הרטיב את כולנו," ענתה קייט. כולל אותה. אבל זה היה שווה את זה. הו, זה היה שווה את זה רק כדי לראות את מבטי ההפתעה והזעם על פניו של האציל הנפוח הזה.

"את!" שאג אנתוני, מכון אצבע נזעמת לעבר קייט, "שיתקי." קייט שתקה. היא לא הייתה פזיזה עד כדי כך שתתגרה בו עוד. הוא נראה כאילו ראשו עלול להתפוצץ בכל רגע. והוא ללא ספק איבד כל מראית עין של מהוגנות, שהייתה לו בתחילת אותו יום. שרוולו הימני נטף מים מאז משה את אדווינה מן האגם, נראה שמגפיו נהרסו ללא תקנה, ויותר הופעתו הייתה מנומרת נתזי מים הודות למיומנות ההתנערות המרשימה של ניוטון.

"אומר לך מה אנחנו עומדים לעשות עתה," המשיך בקול נמוך, מצמית.

"מה שאני צריך לעשות," אמר מר ברברוק בעליצות, בחוסר מודעות ברור לכך שסביר להניח כי לורד ברידג'רטון ירצח את האדם הראשון שיפצה את פיו, "הוא לסיים לתקן את הכרכרה הזאת. ואז אוכל לקחת את העלמה שפילד לביתה." הוא הצביע לעבר

אדווינה, רק למקרה שמישהו לא הבין לאיזו מן העלמות שפילד התכוון.

"מר ברברוק, נהם אנתוני, "האם אתה יודע כיצד לתקן כרכרה?"
מר ברברוק מצמץ מספר פעמים.

"האם יש לך איזושהו מושג מה לא בסדר עם הכרכרה שלך?"
פיו של ברברוק נפתח ונסגר עוד כמה פעמים, ואז אמר, "יש לי כמה רעיונות. זה לא אמור לקחת יותר מדי זמן לגלות מהי הבעיה האמיתית."

קייט בהתה באנתוני, מרותקת מן הווריד שפעם בצווארו. מעולם קודם לכן לא ראתה גבר שסבלנותו קרובה כל כך לפקוע. בחששה מפני הפיצוץ הממשמש ובא נקטה משנה זהירות ונסוגה חצי צעד אל מאחורי אדווינה.

היא לא אהבה לחשוב על עצמה כעל פחדנית, אך הישרדות הייתה עניין אחר לחלוטין.

אבל הוויקונט הצליח איכשהו לשלוט בעצמו, וקולו היה מפחיד באיפוקו כשאמר, "זה מה שאנחנו עומדים לעשות."
שלושה זוגות עיניים התרחבו בציפייה.

"אני אלך לשם" – הוא הצביע לעבר גבירה ואדון, שהיו במרחק של כעשרים מטרים משם וניסו לא לבהות אבל לא הצליחו – "ואשאל את מונטרוז אם אוכל לשאול את מרכבתו לכמה דקות."
"בחיי, אמר ברברוק ומתח את צווארו, "האם זה ג'פרי מונטרוז? לא ראיתי אותו המון זמן."

וריד נוסף החל לפעום, הפעם ברקתו של לורד ברידג'רטון. קייט נטלה את ידה של אדווינה לצורך תמיכה נפשית ונאחזה בה בחוזקה. אבל ברידג'רטון, ייאמר לזכותו, התעלם מן ההערות הבלתי הולמות בעליל של ברברוק והמשיך ואמר, "וכיוון שהוא יאמר שכן –"

"האם אתה בטוח?" פלטה קייט.

עיניו החומות הצליחו באורח פלא להידמות לקרח. "האם אני בטוח שמה?" ירה.

"שום דבר, מלמלה, מוכנה לבעוט בעצמה. "המשך בבקשה."
 "כמו שאמרתי, מאחר שכחבר וכג'נטלמן" – הוא נעץ מבט בקייט – "הוא יאמר שכן, אני אקח את העלמה שפילד הביתה ואז אשוב לביתי ואשלח את אחד העובדים שלי ששייב למונטרוז את הכרכרה שלו."

איש לא טרח לשאול על איזו מן העלמות שפילד הוא מדבר.
 "ומה בנוגע לקייט?" שאלה אדווינה. אחרי הכול בכרכרה יש מקום לשניים בלבד.

קייט נתנה לידה לחיצה. אדווינה היקרה, המתוקה.
 אנתוני הביט ישירות אל אדווינה. "מר ברברוק ילווה את אחותך הביתה."

"אבל אני לא יכול," אמר מר ברברוק. "אני חייב לסיים עם הכרכרה, אתה יודע."

"היכן אתה גר?" אמר אנתוני בקוצר רוח.
 ברברוק מצמץ בהפתעה, אבל מסר את כתובתו.
 "אני אעצור בביתך ואאסוף משרת שיחכה ליד הכרכרה שלך, בזמן שאתה מלווה את העלמה שפילד לביתה. האם זה ברור?" הוא חיכה והביט בכולם – כולל הכלב – בהבעה נוקשה למדי. חוץ מאדווינה, כמובן, שהייתה הנפש היחידה, באירוע הנוכחי, שלא הציתה את זעמו.
 "האם זה ברור?" שב ושאל.

כולם הנהנו, ותוכניתו יצאה לפועל. כמה דקות מאוחר יותר קייט מצאה עצמה מביטה בלורד ברידג'רטון ובאדווינה דוהרים לעבר האופק – שני האנשים שנשבעה כי לא יימצאו באותו חדר אפילו.
 גרוע מכך, היא נותרה לבדה עם מר ברברוק ועם ניוטון.
 ולקח לה רק שתי דקות להגיע למסקנה, שניוטון היה בן השיחה היותר מעניין מבין השניים.

לרכישת הספר המלא לחצי כאן